

www.platomania.nl

mania

3 november 2023 - nr. 402 Het blad van/voor muzikliefhebbers

NORISKDISC

Laufey



What's New

Van Morrison Accentuate The Positive

Release date: 3 november 2023

Label: Virgin Music

Formats: CD / 2LP / 2LP (Indie Only - Blue)



Peter Gabriel i/o

Release date: 1 december 2023

Label: Real World / Virgin Music

Formats: 2 CD / 2 CD + Blu-ray /

Bright-side 2LP Black / Dark-side 2LP Black

COLOFON

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk,
Menno Borst

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Senefelder Misset BV

Medewerkers

Niels Achtereekte, Ronald Baden, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frits Broekema, Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Jan Doense, Henri Drost, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Robin Ferdinand Groot, Barend Florijn, Tim Jansen, Albert Jonker, Dries Klontje, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Hans van der Maas, Paul Maas, Max Majorana, Remco Moonen, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Peter Simmers, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Danny Vinkes, Jurgan Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, André de Waal, Wim Velderman, Michel Weber, Enno de Witt, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Postbus 71, 7400 AB Deventer,
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan!
Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam enadres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 403 verschijnt op 8 december 2023. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

Mania & Recordzine 402

Beste lezer,

We kruipen langzaam richting de uitgang van dit jaar. Naast killere dagen en hardere windstoten, betekent dat ook een overvloed aan releases! Meerdere platen die een plekje in de Mania verdienen, maar een gebrek aan ruimte. Ook door de terugkeer van Jurgens Verge-ten Meesterwerken, een reuze interview met niemand minder dan Duff McKagan door Godfried, evenals fijne gesprekken met Jamila Woods en Beirut... aan mooie platen geen gebrek, waaronder beauties van eigen bodem door o.a. Pip Blom, Pom, Marloes van Asselt en Dawn brothers.

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,

Stef Mul

INHOUDSOPGAVE

14. INTERVIEW

Beirut

42. INTERVIEW

Jamila Woods

44. ON TOP OF BLUES

Tips uit het roots genre

45. DE KRENTEN UIT DE POP

O.a. Leah Rye

46. GESPOT

O.a. Julia Sabaté en comforter2

49. REISSUES

O.a. Prince, New Order en J. Cole

51. DESERT ISLAND DISC

Minas

55. GEZIEN

Europe

56. INTERVIEW

DUFF MCKAGAN

60. ACHTER DE SCHERMEN

Kim Bloem

61. VERGETEN MEESTERWERKEN

Leo Nichols' Navajo Joe

62. VINYL

Verve Great Women of Song & Blue Note Classic Vinyl

64. BOEKEN

OOR Recensiebijbel

64. KLASSIEK

O.a. Metastasio en Nino Gvetadze

64. BINNENKORT BINNEN

O.a. The National, Eric Dolphy en Peter Gabriel

Black Pumas – Chronicles of a Diamond

Hun debuut is een van de beste verkopende platen van de laatste jaren. Nu is daar eindelijk een opvolger. Een plaat die nog voller klinkt, nog gelaagder en toch ontegenzeggelijk Black Pumas. Tijdloze muziek met een volle soulfunk sound dus!

21



Grand Cru: Beirut – Hadsel

Zach Condon, de creatieve kracht achter de ongrijpbare indieband Beirut, ging door het diepste dal, zowel fysiek als emotioneel. Gelukkig brachten het noordelijkste puntje van Noorwegen, een kerkorgel en sneeuwstormen hem soelaas. En ons een geweldig nieuw album.

14

Desert Island: Minas – Num Dia Azul

Een ongehoorde Braziliaanse plaat, die ooit slechts in de privésferen werd uitgebracht en waarvan het grootste deel ook nog eens werd vernietigd door een brand. Godzijdank kwam de plaat op de radar van rare groove collectors, die het duo achter Minas berichten stuurde. De mastertapes bleken nog in perfecte staat, dus nu kan iedereen genieten dit vergeten Braziliaanse meesterwerk.

51



The RH Factor – Hard Groove

Een van de beste modern jazzplaten krijgt eindelijk een reissue! Alleen die line-up al: D'Angelo, Erykah Badu, Bernard Wright, Q-Tip en natuurlijk mister Hargrove himself... deze moet je hebben! En je leest in deze Mania waarom.

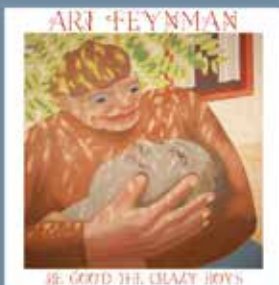
50



LAUFEY
Bewitched
(AWAL/Bertus)
LP, CD

De Chinees-IJslandse muzikante Laufey (Lin Jónsdóttir) debuteerde vorig jaar knap met het uitstekende Everything I Know About Love, maar zet een aantal flinke stappen op haar tweede album Bewitched. De jonge muzikante, die is neergestreken in Los Angeles, heeft haar eerste TikTok hit inmiddels te pakken, maar op Bewitched domineren de dromerige en meestal honingzoete klanken. Laufey is niet vies van flink wat strijkers en kiest over het algemeen voor op het eerste gehoor wat ouderwets aandoende klanken, die herinneren aan de grote jazz-zangeressen en de vertolkers van de Great American Songbook uit het verre verleden. Het klinkt bij eerste beluistering misschien wat gepolijst, maar alle twijfel verdwijnt wanneer Laufey begint te zingen. Voor een pas 24 jaar oude muzikante zingt ze met ongelooflijk veel gevoel en precisie, waardoor kippenvel nooit ver weg is. Zeker wat later op de avond is de verleidingskracht van de songs van Laufey enorm groot en wanneer je het album wat vaker hebt beluisterd, hoor je de subtiele details in de muziek en haar zang. Eenmaal gewend aan het geluid van Laufey kun je alleen maar concluderen dat de Chinees-IJslandse muzikante heel groot gaat worden en dat zou volkomen terecht zijn. Of dat in de jazz of in de pop is zal de tijd leren, want Laufey kan het allebei. Voor haar debuutalbum bracht Laufey in 2021 overigens de EP Typical Of Me uit en deze EP, die het ontluikende talent van Laufey laat horen, is nu voor het eerst verkrijgbaar op vinyl en cd. (Erwin Zijleman)

NO RISK DISC



ART FEYNMAN
BE GOOD THE CRAZY BOYS
WESTERN VINYL

Art Feynman's new album stitches art pop and worldbeat into an electric quilt of anxiety-induced mania, and relentless grooves, while affectionately evoking predecessors like Lizzy Mercier Descloux and Talking Heads.



SLAUGHTER BEACH, DOG
CRYING, LAUGHING,
WAVING, SMILING
LAME-O RECORDS

Slaughter Beach, Dog's new album finds Jacob Ewald hitting his songwriting stride; the result is a timeless record, and their finest yet - self produced and capturing Ewald and the band at the height of their powers.



MOLLY BURCH
DAYDREAMER
CAPTURED TRACKS

Molly Burch's fourth album showcases her most infectious pop hooks and powerful ballads, elevated by Jack Tatum's (Wild Nothing) impressive production.



MARY LATTIMORE
GOODBYE, HOTEL ARKADA
GHOSTLY INTERNATIONAL

For her most sprawling album to date, harpist Mary Lattimore enlists a group of friends, contemporaries, and influences. Lot Tohurst (The Cure), Meg Baird, Rachel Goswell (Slowdive), Roy Montgomery, Samara Lubelski, and Walt McClements.



MATANA ROBERTS
COIN COIN: CHAPTER FIVE
CONSTELLATION

Celebrated composer, performer, saxophonist and mixed-media artist Matana Roberts returns with their first new recorded chapter in the acclaimed *Coin Coin* cycle since 2019.



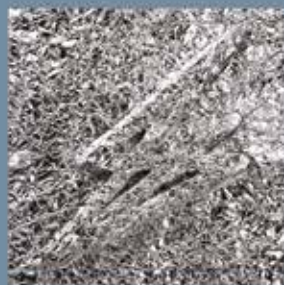
JOHN CARPENTER
ANTHOLOGY II
(MOVIE THEMES 1976-1988)
SACRED BONES RECORDS

A brand new collection of newly recorded music from some John Carpenter's best films such as *They Live*, *The Thing* and the *Halloween* franchise



SUFJAN STEVENS
JAVELIN
ASTHMATIC KITTY

Sufjan's *Javelin* is at once ambitious and intimate, pairing musical sweep with emotional breadth in a way only Sufjan can. "The work of a master" - Sunday Times, "Devastatingly beautiful" - Observer



SAY SHE SHE
SILVER
KARMA CHIEF RECORDS

The female-led discodic soul band Say She She release their sophomore album *Silver* on the heels of an epic break-out year that grows bigger and brighter by the day.



ACDA & DE MUNNIK
AEDM

"We gaan Henk NIET spelen!" Het is de stellige boodschap van het altijd goed gebekte singer-songwriter duo

aan hun (te) trouwe publiek. Paul de Munnik lijkt zelfs een beetje boos. De setlist van hun reünie tour was uitgelekt, en daarop schitterde een van de favorieten van het publiek van afwezigheid. En blijkbaar is de wereld dan te klein. Ga er maar eens aan staan, al die fans decennialang op hun wenken bedienen met zoveel verschillende hits die voor sommigen zullen voelen als persoonlijke levensliederen. Het moet dan ook reuzespannend zijn om na jaren niet alleen terug te keren op het podium, maar ook met volledig nieuwe muziek. Het moet gezegd: ondergetekende schrok ook een beetje van de eerste single, die net te goed zou passen op de Volendanse kermis. Maar gelukkig bevat de rest van de plaat die o zo mooie teksten die tot de kern van het aardse bestaan raken – en hun nog altijd sterke stemmen! (Stef Mul)



ACTRESS
LXXXVIII
(PIAS)

Achter Actress gaat de Londense DJ en platenbaas Darren Cunningham schuil, die al sinds 2008 met enige

regelmaat zijn muziek uitbrengt. Op LXXXVIII krijgen we alle facetten van 's man's geluid te horen. De minimalistische beats van Push Power staan in redelijk schril contrast met de classic soul samples die It's Me bevolken. Het meeste thuis lijkt Actress zich te voelen in de trance achtige sound van Oway, en de nauw daar aan verwante trip hop sound van Game Over, hoewel daar ook weer een twist aan gegeven wordt die het net uniek maakt. Een veelzijdige DJ, die het enige oog altijd op de dansvloer heeft gericht, maar tegelijkertijd precies weet wat er op de flanken van zijn genre allemaal plaatsvindt. (Jurgen Vreugdenhil)



AESOP ROCK
Integrated Tech
Solutions
Konkurrent

Ian Bavitz opereert al sinds 1998 onder zijn alter ego Aesop Rock en dit is alweer zo'n beetje

LUISTERTRIP



PIP BLOM
Bobbie
(PIAS)

LP, CD

Met *Boat* (2019) en *Welcome Break* (2021) kreeg het Amsterdamse Pip Blom niet alleen hier, maar ook aan de andere kant van de Noordzee de handen op elkaar. Niet heel gek, want beide platen stonden vol energieke en sprankelende popliedjes waar het eenvoudig verliefd op worden was. Op *Bobbie* (opnieuw op het Britse fijnproeverslabel Heavenly) kiest Pip Blom voor een iets andere koers. Omdat drummer Gini Cameron is gestopt, zijn haar drumpartijen overgenomen door een drumcomputer waardoor het geluid wat elektronischer is geworden. Omdat er ook nog eens gebruik wordt gemaakt van de nodige toetsen, lijkt het even wennen allemaal, maar in de praktijk valt dat best mee. Wat namelijk is gebleven, is het zomerse, blije en verliefde gevoel dat je krijgt als je luistert naar Pip Blom. Hoogtepunten wat mij betreft zijn het übercoole *Kiss Me By The Candlelight* met Willem Smit van *Personal Trainer* waarop het heerlijk dansen en *Is This Love* met niemand minder dan Alex Kapranos van Franz Ferdinand, waarbij de handen automatisch de hoogte in gaan. De lat lag hoog voor Pim Blom. Maar met *Bobbie* klinkt het trio als herboren. Missie geslaagd dus. O ja, de band tourt de komende maanden uitgebreid door Europa. Ga ze zien op een podium in Nederland, voordat we ze definitief kwijt zijn. Want met *Bobbie* op zak zou dat zomaar kunnen. (Peter van der Wijst)

ROLLING STONES HACKNEY DIAMONDS



THE FIRST STUDIO ALBUM OF
ORIGINAL MATERIAL SINCE 2005
OUT NOW



zijn veertiende album. Bavitz staat er om bekend niet de meest toegankelijke hip hop artiest te zijn, een feit waarop hij trots is, maar op Integrated Tech Solutions staan toch een paar songs die velen in de smaak zullen vangen. By The River bijvoorbeeld, waarop een genuanceerde trompet sample het geheel een zeer prettige jazzy feel geeft, een beetje richting de oude Guru albums. Een ander vooroordeel is het gebruik van wel heel veel woorden, maar dat is voor een hip hopper toch niet bepaald een negatief iets. De lekkere eind jaren zeventig casio sound van Mindful Solutionism laat vooral horen dat hij overal inspiratie vandaan weet te halen, wat Integrated Tech Solutions een underground album maakt wat ook bovengronds uitstekend staande blijft. (Jurgen Vreugdenhil)



EMMA ANDERSON

Pearlies (Bertus)

Hoewel Miki Berenyi de grootste blikvanger was, kan de rol van Emma Anderson in Lush niet onderschat worden. Meestal zong ze tweede

stem (net als in haar latere band Sing-Sing), maar een aantal van de door haar gezongen nummers behoren tot de absolute hoogtepunten van de shoegaze. Toen Lush in 2015 hergroepeerde, begon ze nummers te schrijven voor een nieuw album, maar de reünie bleef helaas beperkt tot een serie concerten en één EP. De rest van het nieuwe materiaal bleef liggen. Aangemoedigd door Robin Guthrie van Cocteau Twins besloot Anderson na veel getwijfel deze nummers uiteindelijk te gebruiken voor een eerste soloalbum, de eerste plaat waarop haar eigen stem centraal staat. Dat is goed nieuws, want deze plaat bevat precies wat de titel belooft. Wat Anderson's Lushverleden betreft, doet Pearlies nog het meest denken aan Spooky, maar invloeden uit folk en psychedelica (Vashti Bunyan, Margo Guryan) zijn minstens zo bepalend voor de sound op dit dromerige en betoverend mooie album. (Marco van Ravenhorst)



ANOUK

Deena & Jim (Universal)

Anouk noemt haar nieuwe plaat een liefdesbrief. Ze hoopt dat deze brief haar luisteraars raakt in hun

hart. Op de cover staat een foto van een innige kus die ze haar man Dominique geeft. Ze geniet van

LUISTERTRIP



EGYPTIAN BLUE A Living Commodity (Virgin)

LP, CD

Een van de meest geanticiperde debuutplaten van dit jaar komt van een groep die al een kleine 10 jaar singles uitbrengt, eerst als Warsaw, toen even als Kidblacki en nu al een tijdje als Egyptian Blue. Tussen elk voorproefje zaten lange periodes van radiostilte, wat misschien alleen maar heeft bijgedragen aan het creëren van spanning en hype van deze gitaar aangedreven groep. De aandachtigste lezers van de Mania zullen namelijk steeds vaker lezen hoe punk, wave en andere – vaak Britse – sounds weer steeds populairder worden. Maar je doet Egyptian Blue misschien wel te kort door ze bij de lange waslijst postpunkers te scharen. Ze gaan daaraan voorbij, met een vol en gelaagd geluid en vooral geweldige songwriting. Ze klinken als Franz Ferdinand en de oude Kasabian, als zij daadwerkelijk ruig durven te zijn, en voegen daar een grotesk geluid aan toe die weer meer doet denken aan Slowdive en zelfs een Cocteau Twins. Een muur van geluid die je moet horen! (Stef Mul)



BEIRUT
Hadsel
(Konkurrent)

De Amerikaanse componist Zach Condon, heeft met zijn nieuwe volwaardige Beirut-album Hadsel weer een prachtig inspirerend natuurgebied aan het muzikale wapenarsenaal toegevoegd. Het zesde album (vernoemd naar Hadsel, gelegen in het noorden van Noorwegen) klinkt boven alles weer heerlijk sfeervol. De muzikant bracht in 2020 veel tijd door in Noorwegen. Condon die zijn folknummers veelal schreef in de houten Hadselkerke (hoor dat kerkorgel dat in enkele nummers een prominente rol heeft) maakte de omgeving van zijn schrijfproces dus weer erg belangrijk. Dat doet hij als sinds zijn fabelachtige debuut Gulag Orkestar (waarbij de reis door Europa de inspiratiebron voor de Amerikaan was). In 2019 verscheen zijn vijfde album Gallipoli (vernoemd naar de Zuid-Italiaanse stad). Daar waar dat lichtvoetige album bijna letterlijk de zon en het licht opzoekt, is er bij Hadsel juist weinig zon en licht te vinden. De spaarzame uren zonlicht en de sfeervolle natuur in het noorden van Noorwegen leveren een beklemmend doch spraakmakend album op. Wat ook dit keer weer als een paal boven water staat? Als luisteraar verlang je direct naar de omgeving die de rijke inspiratie voor de songs gaf. De vervaarlijke stormen, het noorderlicht, de eeuwig besneeuwde bergtoppen, de fjorden, de natuur. Het waren dit keer zeer duidelijke inspiratiebronnen voor deze muzikale wereldburger. Je voelt de hoop, je raakt in trance en je wilt daar zelf ook zijn. Met dank aan Zach Condon. (Dennis Dekker)





Interview met BEIRUT

door: Stef Mul

Nog voordat de hele wereld in duisternis en onzekerheid werd gehuld door de pandemie, viel Zach Condon, oftewel het creatieve brein achter Beirut, al in een diep gat. Door aanhoudende keelproblemen moest hij het overgrote deel van zijn tour afzeggen, waarmee hij fans en eigen band teleurstelde en achterbleef met een enorme deuk in het zelfvertrouwen. Condon noemde 2019 zelfs "the year of reckoning, the year of failure." Maar in tegenstelling tot velen, houdt hij ervan om dan ook echt het duister op te zoeken. Je heil zoeken door eerst te zwelgen en je zintuigen uit te dagen. Daarom trok hij naar een uithoek van Noorwegen. Hadsel om precies te zijn, een van de noordelijkste eilandjes. "Hitte ervaar ik als claustrofobisch. Liever begeef ik me in duisternis en kou, waar omstandigheden extreem en dramatisch zijn. Ik wilde in een soort winterslaap. Daarom trok ik naar een plek waar de dagen kort zijn, waar het langer donker is dan licht, de kou op de deuren slaat en waarin ik mezelf wel moest beschutten voor de buitenwereld." Het bleek een gouden greep. Het melancholische, maar ook terughoudende en stille van het Noorse volk samen met het extreme weer, en de omgeving maakte wat los in hem. Hij stond weer open voor nieuwe ideeën, plannen en speelsheid. "Ik werd bijna weer een kind dat nog alles in zich op kan nemen. Weg waren mijn vooroordelen en patronen." Zo raakte hij verknocht aan een pomporgel, dat in zijn huurhuisje stond. Deze was ooit van de plaatselijke kerkorganist geweest. Toen hij met hem in contact kwam, bleek in het kleine kerkje – afgebeeld op de hoes – een groter pijporgel te staan. Alsof de Noorse goden hem verleidden toch weer de muziek te maken...

"Hitte ervaar ik als claustrofobisch. Liever begeef ik me in duisternis en kou"

Over dat kerkorgel raakt hij dan ook niet uitgepraat. "Een handgemaakt, geautomatiseerd systeem, door iemand die ooit hoopte een heel orkest in zijn eentje te kunnen spelen. Kan je je voorstellen dat er ooit één monnik was die zelf het lucht door de pijpen moest blazen, precies op de juiste snelheid zodat het geluid niet zou vervormen? Die menselijke vindingrijkheid erachter en de organische basis van lucht dat door een pijp schiet, fascineert me. Net als de gebreken van het systeem, namelijk de breekbaarheid van het geluid en de haast onmogelijke wijze waarop je het moet stemmen. Het is daarin eigenlijk de voorloper van de Mellotron."

De menselijkheid van het kerkorgel koppelt hij bewust aan modulaire synths, de modernere pogingen van de mens om organisch geluiden te vangen in een enkelvoudig systeem. "Beide zijn geautomatiseerd systemen, door mens gebouwd om muziek te maken die een mens

niet kan maken. En ironisch genoeg zijn het juist die extreme onnauwkeurigheden in hun ontwerp, die ze zo mooi maken. Zo precair. Eén valse noot, en je moet de pijpen inklimmen om ze te stemmen." De fysieke en mentale strijd, de korte dagen en harde windstoten; ze klinken allemaal door in het album. "Ik wilde het gevoel geven van een avondje bij het haardvuur, terwijl er een sneeuwstorm op je deur bonst." Welk instrument of plek hierna zal volgen? "Oost-Aziatische muziek trekt me op dit moment heel erg aan, van de Mongoolse keelzangers tot de folk uit Tajikistan." Wellicht zien we Zach Condon binnenkort terug op de Euraziatische steppe...

de mooie tijd die ze nu met hem beleefd en haar gezinsleven. Ze kreeg zes kinderen. Deena & Jim is de opvolger van Trails Of Fails, een heel persoonlijk album waarop de luisteraar in haar hart kijkt. Anouk liet zich ditmaal inspireren door filmmuziek. Door de orkestrale sound doet Deena & Jim nog het meest denken aan Sad Singalong Songs (2013). Aan de twaalf tracks werkte het Praags Filharmonisch Orkest mee. Het is een conceptalbum waarvoor Anouk haar zelfbedachte verhaal over Deena & Jim als leidraad neemt. Ze daagt haar luisteraars uit in hun huid te kruipen zoals zijzelf deed. 'Wat ik met Deena & Jim wil zeggen: het leven blijft niet altijd zo donker als je soms denkt.' (Rosanne de Boer)



MARLOES VAN ASSELT
Hold On To Your Change
(Concerto)

Wie de eerste single van Marloes van Asselt's album opzet, Going To New York krijgt

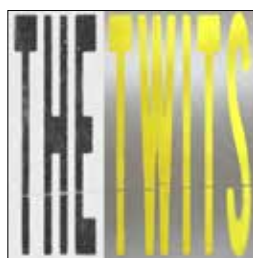
waarschijnlijk meteen zin om mee te gaan naar de grote stad. De Nederlandse singer/songwriter opereert enigszins in de traditie van iemand als Suzanne Vega. Heerlijke liedjes die uitnodigen om lekker in de zon te gaan lopen, maar niet zelden gepaard gaan met een serieuze boodschap. Wat haar zeer onderscheidt is de glasheldere productie van Jan Schenk, waardoor je als luisteraar bijna onderdeel van de band wordt, en de zeer rijke instrumentatie waarin een trombone solo niet geschuwd wordt. Door regelmatig wat van dat soort extra accenten aan de basisopstelling toe te voegen, weet ze meteen een afwisseling te laten horen zonder aan de coherente sound te rommelen. Met eerdere bands al Norma Jean en We Be Naked wist Marloes van Asselt al wel eens te overtuigen, maar met haar eerste solo album lijkt ze haar eigen geluid te hebben gevonden. (Jurgen Vreugdenhil)



MIGUEL ATWOOD-FERGUSON
Les Jardins Mystiques
(Ninja Tune)

De cinematografische weergave moet nog gemaakt worden, maar de OST van Les Jardins Mystiques is al gemaakt door Miguel Atwood-Ferguson (Fr.) Gebruik je verbeelding aan maak je eigen rolprent

op basis van nummers met fantasierijke titels als Eudaimonia, Kairos, Vesta en Tajjasa. Atwood-Ferguson is een Amerikaanse multi-instrumentalist, sessiemuzikant, arrangeur, componist, muziekregisseur, producer, DJ en orkest-dirigent en muziekdocent, die aan meer dan 600 (!) albums heeft meegewerkt. Na 14 jaar werken aan zijn project 'Les Jardins Mystiques' vindt hij het nu tijd de 52 tracks/3,5 uur muziek wereldkundig te maken. Om te beginnen is er online al de teaser, een 8-track EP. (Fons Delemarre)



BAR ITALIA
Twits
(Beggars)

Bar Italia heeft niets te maken met de laars van Europa, noch een plaatselijk etablissement met lekkere wijntjes en pasta. Je moet

eerder denken aan de grauwe kleistenen van de Engelse steden, de inspiratiebron voor jarenlang aan minimalistisch verzet en adolescentie overpeinzingen in de vorm van gitaarruis en gemompel. Ook dit trio - Nina Cristante, Jezmi Tarik Fehmi and Sam Fenton - reproduceert die aanstekelijke mengelmoes van verschillende jaren 80 waves en jaren 90 grunge en shoegaze. Het is ongepolijst, het kraakt en krast en de zang klinkt eerder provisorisch dan mooi - en juist dat is mooi. Bar Italia blinkt uit in die deconstructie van wat muziek allemaal zou kunnen zijn, die de goede bands uit deze postpunk renaissance (als we toch een verzamelnaam zoeken) zo hoekig en catchy maakt. Opvallend is dat dit album slechts 6 maanden na hun vorige volgt - en gewoon weer verdomd goed is. (Stef Mul)



BEAR'S DEN
First Love & White Magnolia's
(PIAS)

De heren van Bear's Den begonnen met een redelijk rustig tempo muziek uit te brengen in 2014, maar anno nu

zijn ze behoorlijk drukke baasjes geworden. Het succesvolle Blue Hours van vorig jaar werd snel gevolgd door hun soundtrack voor de Apple TV serie Trying, waarna ze zich aan een tweetal EP's zetten. De eerste werd al eerder digitaal uitgebracht, maar nu zijn ze beide verzameld

op een volwaardige LP. Waar ze vaak, zelfs door hun eigen platenmaatschappij, in het hokje van Mumford & Sons worden gestopt is dat toch echt niet het geval. Bear's Den heeft misschien naar dezelfde invloeden geluisterd, ze weten juist door ook veelvuldig gebruik te maken van piano gedragen ballads een melancholie en diepgang aan hun songs mee te geven die hun sound uniek maakt. Het prachtige Loneliness is daarvan nog wel het beste voorbeeld. Met hun derde album in twee jaar gaat de kwantiteit zeker niet ten koste van de kwaliteit. (Jurgen Vreugdenhil)



BEHARIE
Are you there, boy?
(V2)

Afgaand op de hoes, die in eerste oogopslag deed denken aan een parodie op een schoolfoto, verwachtte ik eerlijk gezegd meer iets in de

richting van de tegendraadse, eigenzinnige hiphop van een Tyler The Creator of een Childish Gambino. Maar vanaf de eerste pianoklanken, die in arpeggio over het nummer uit fladderen en gevolgd door Beharie's breekbare stem en zingende gitaren, wist ik dat ik niet foutter kon zitten. Koorzang en orkestraties maken de bijzondere entree af. Daarna volgen groovy drums, diepe bassen catchy zanglijnen die in de verte doen denken aan een Curtis Harding of Cody Chestnutt - zij het met een iets minder klassieke soulscheur. Maar is het soul? Of is het folk? Wat de Noorse Beharie misschien mist in power - en begrijp me niet verkeerd; hij heeft een prachtige stem - maakt hij ruimschoots goed in unieke songwriting. De nummers zitten vol details, verrassingen, wendingen en oprechte teksten over zijn worstelingen door het leven. Tip: kijk op Youtube ook de prachtige live uitvoering met orkest van het slotstuk "Heaven". Dan ben je gegarandeerd verkocht! (Stef Mul)



BERAADGESLAGEN
Altijd Bewust Bewegen

Fulco Ottervanger, & Lander Gyselincx 's 2de album vaart een andere koers dan hun eerdere Duizeldorp. Er zit veel meer lijn in dit album, ook al zal eerste beluistering

je misschien wat ongemakkelijk doen voelen, echter het doet wel je oren spitsen en verlangen naar nog een keer en meer. De benadering is speels,

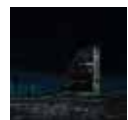
LUISTERTRIP



GLEN HANSARD
All That Was East Is West Of Me Now
(PIAS)

LP, CD
De Ierse folkzanger Glen Hansard zou je kunnen kennen van The Swell Season. Of van The Frames. Of van zijn indrukwekkende soulvolle solocarrière, natuurlijk. All That Was East Is West Of Me Now is het vijfde album onder zijn eigen naam. Belangrijk om te weten? Die solocarrière heeft hij voor de eerste reeks nummers van dit soloalbum (The Feat Of St. John en Down On Our Knees) samengevoegd met de gierende gitaarnoten die er bij The Frames ook vaak te horen waren. Maar tijdens het intieme akoestische derde nummer (There's No Mountain) valt het kwartje pas echt. Wát een fenomenaal nummer is dit, zeg. Vervolgens verrast Hansard nog een paar keer. Zo zijn Sure As Rain (hallo Leonard Cohen, hallo Tom Waits), Bearing Witness en ook Short Life niet te versmaden. Sterker, ze zullen tijdens liveshows gegarandeerde favorieten worden. Dit album bevat slechts negen nummers, maar ze zijn van minuut tot minuut zeer interessant. (Dennis Dekker)

het album coherent. Ritme, harmonie, contrapunt verschuiven voortdurend, maar nergens onrustig. Prettig storend, dat eerder. Mocht je toch nog om wat aanduidingen verlegen zitten, hou ik het bij degene die ze zelf aangeven voor hun muziek; veranda-jazz stoepdisco, synthbebouwing, lint-jazz of head-behagen. Kom daar maar eens om. (Paul Maas)



GALYA BISENGALIEVA

Polygon

Componiste, violiste Galya Bisengalieva speelde de afgelopen jaren op een groot scala aan albums van grote artiesten, componeerde een nog groter aantal soundscores voor films en series en komt nu met haar tweede album. Dit album 'vertelt' hetgeen er gebeurde in een van de meest donkere periodes van de Sovjetoverheersing; Kazachstan werd gebruikt als testgebied voor nucleaire proeven. Elke track op dit album verwijst naar een dorp, een groep nomaden of een eeuwenoude volkstraditie. De (atmo-)sfeer wordt razendknop opgebouwd en pakt je bij je lurven. Echter nergens is het zwaar op de hand. Galya's viooltechniek (circular bowing genaamd) creëert een bijna etherische sfeer. Contemplatief, meditatief en erg sterk geproduceerd; het klinkt als een klok. Fantastisch om zo iets vreselijks op zo'n mooie manier onder de aandacht te brengen. Chapeau! (Paul Maas)



BLINK 182

One More Time (Sony)

Ah die goeie oude jaren 90, waarin verwerende, verveelde kids in de Amerikaanse suburbs vol white pickett fences en grote autogarages aan huis ook graag ergens boos op wilde zijn. De tatoeages tot in de nekken of zelfs op de kruinen, de hiphopperige oversized driekwartbroeken en gigantische shirts, de tot stekels ge-gelde haren – gemodelleerd naar echte punkrockers zoals Sex Pistol's Sid Vicious en The Young Ones' Vyvyan Bastard – en de teksten vol krokodillentranen en andere valse sentimenten stonden waarschijnlijk haaks op het leven wat veel van de jongeren leefden aan de zonnige promenades van Californië, waar de muziek toch het grootst werd. Eenzelfde tegenstelling vind je in de ruige gitaarriffs en de zoete zanglijnen. Toch kan je niet ontkennen dat de feestelijke videoclips, gefilmd in skateparks en vanuit de garages, iets tijdloos hebben. Net zoals de boys van Blink 182 klinken alsof ze geen jaar ouder zijn geworden... Zou hun muziek stiekem het elixir tot het eeuwige leven bevatten? (Stef Mul)



BLONDE REDHEAD

Sit Down For Dinner (PIAS)

Weer een doorgewinterde band wiens alternatieve, lichtelijk abstracte geluid de tand des tijds met verve heeft doorstaan.

Vanaf albumopener Snowman voelt de muziek als een warm en vers bad, in lijn met de dromerige, ruimtelijke opgezette pop die de afgelopen tijd door vele jonge groepen groot wordt gemaakt. Ware het niet dat Blonde Redhead al dertig jaar lang bezig is. Sit Down For Dinner klinkt gek genoeg als een project, gemaakt vol routine en ervaring, en toch jeugdig naïef en urgent. Sonisch is het perfect, waarbij alle instrumenten op precies uitgestippelde wijze hun plekje in de ruimte krijgen. Maar de songstructuren zijn vaak ongewoon, vol verrassingen en speelsheid. Zangeres Kazu Makino heeft nog altijd dat luchtige, weelderige stemgeluid, terwijl ook de gebroeders Pace in fijne harmonie nummers aanvoeren. Een werkelijk schitterend album dat luistert als een zomerse roes vol verliefdheid en dromen – al doen de breekbare teksten anders vermoeden. (Stef Mul)



JAMES BLUNT

Who We Used To Be (Warner)

Volgend jaar viert de Britse zanger James Blunt zijn 20-jarig jubileum, maar in 2021 bracht hij al een Best-of-album uit. Precies

vier jaar na zijn laatste studioalbum komt er nieuw werk van hem uit. Who We Used To Be staat vol aanstekelijke popsongs afgewisseld met ballads als The Girl That Never Was en Dark Thoughts. Laatstgenoemd nummer is een melancholisch lied waarin Blunts gevoelige stem prachtig uitkomt. De single Beside You is meer uptempo. 'Het lied gaat over eindelijk samen zijn met degene waar je al een leven lang naar op zoek bent', zegt Blunt er zelf over. Bij een eerste luisterbeurt valt meteen op hoe goed de plaat geproduceerd is waardoor alle instrumenten en Blunts zang goed tot zijn recht komen. Nergens verdringt een gitaarriff of drumsolo Blunts stem die warm en tegelijkertijd lichtvoetig klinkt. In zijn teksten zitten soms doordenkers die iets van zijn kijk op het leven verraden. Hij speelt met taal. (Rosanne de Boer)



BOMBAY BICYCLE CLUB

My Big Day (Suburban)

Even dachten we dat de terugkeer van de Bombay Bicycle Club eenmalig was, maar na drie jaar is er toch weer een teken van leven van de Engelse band. Ondanks de zeer onaantrekkelijke hoes, is er weer genoeg te genieten. De band grossiert in aanstekelijke popsongs, die ze ook telkens weer vakkundig weten te verpakken. Het titelnummer springt vrolijk op en neer, als ware het een nieuw indie pop anthem. Diving daarentegen is vooral een klein en indrukwekkend liedje, inclusief grote rol voor de jonge Engelse singer/songwriter Holly Humberstone. In andere gastrollen komen ook de Amerikaanse Jay Som en inspiratiebron Damon Albarn voorbij, maar de verrassendste is toch wel Chaka Khan, die eigenhandig het new wave-achtige Tekken 2 in een dansvloer groove weet om te buigen. Waarmee aangetoond dat de fietsclub van Bombay van alle markten thuis is. (Jurgen Vreugdenhil)



BOYGENIUS

Rest (Universal)

De vriendschap die tussen Phoebe Bridgers, Lucy Dacus en Julien Baker is ontstaan, leidde begin dit jaar tot een prachtig debuutalbum waarvan nog een viertal nummers overbleven. Zoals ook op the record neemt één lid elk nummer de leiding. Op opener Black Hole bekijkt Baker het zwarte gat uit Not Strong Enough vanuit een ander perspectief. Niet meer vanuit onrust, maar als iets met potentieel. Het loopt naadloos over in het volgende liedje met de akoestische gitaar en warme stem van Dacus. Uiteraard neemt Phoebe ook een liedje voor haar rekening. Op Voyager zingt ze dromerig over een langzaam tokkelende gitaar met zijdezachte harmonieën. Het drietal is individueel ontzettend getalenteerd, maar verheft zichzelf naar een hoger niveau als collectief. Baker vat de essentie van boygenius samen op het afsluitende Powers: "The force of our impact, the fission. The hum of our contact, the sound of our collisions". (Tim Jansen)

LUISTERTRIP



HIROMI & SONICWONDER

Sonicwonderland (Telarc/Universal)

LP, CD

De Japanse pianiste Hiromi Uehara is een van die artiesten die constant op zoek zijn naar nieuwe uitdagingen, het creëren van nieuwe en spannende muzikale cross-overs. Sinds haar debuut twintig jaar geleden heeft de piano-virtuoos solo- en trio-albums gemaakt, muziek met en voor een strijkkwartet gemaakt en een duo-album met Chick Corea. Met haar nieuwe kwartet, toepasselijk genaamd Hiromi's Sonicwonder en bestaande uit Hadrien Feraud (bas), Gene Coye (drums) en Adam O'Farrill (trompet), presenteert Hiromi een muzikale smeltkroes van jazz, funk, fusion en zelfs Dixieland, zoals te horen is in het slotstuk van het album, Bonus Stage. Het samenspel is absoluut vlekkeloos en het speelplezier spat uit de groeven. Vooral wanneer Hiromi drastisch verandert van tempo en muziekstijl, weet het kwartet altijd het juiste en meest organische klanktapijt te bieden waarop Hiromi haar uitzonderlijke talent en improvisatievaardigheden kan etaleren. SonicWonderland bevestigt Hiromi's status als een van de meest vooruitstrevende, originele en creatieve artiesten in de huidige muziekindustrie. (Jos van den Berg)



CAT POWER 👍
Sings Dylan (V2)

Chan Marshall heeft er nooit een geheim van gemaakt dat haar liefde voor Bob Dylan groots is. Denk hierin bijvoorbeeld aan de track Song To

Bobby waarin de eerste zin meteen doet weten dat het om iets bijzonders gaat; "I wanna tell you, I've always wanted to tell you. But I never had the chance to say, what I feel in my heart from the beginning till my dying day". Het feit dat Chan degene is die deze legendarische live set van Dylan uit 1966 heeft vertaald, getuigt daarom dan ook niet alleen van moed maar vooral van haar liefde voor hem. Een setlijst van 15 nummers, identiek aan die van Dylan, werden opgenomen in November vorig jaar tijdens haar concert in de Royal Albert Hall in London. De intieme warmte die Chan vanuit haar hart de zaal inzingt, slaat zich bij het luisteren om je heen als een teder en doordringende omarming zoals alleen zij hem kan geven. (Linda Rettenwander)



CHARLEY CROCKETT 👍
Live from the Ryman (Bertus)

Er zijn weinig mensen die de klassieke country uit de gouden jaren van Nashville zo'n warm hart toedragen als Charley Crockett. Zijn muziek is

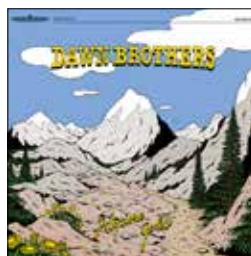
al jaren diep gedrenkt in de traditie van George Jones, Bobby Bare en Marty Robbins. Het was dan ook een kwestie van tijd voordat Crockett zijn weg zou vinden naar The Ryman Auditorium, de legendarische concertzaal, waar in een grijs verleden The Grand Ole Opry vandaan kwam. Vorig jaar was het dan eindelijk zover en de weerslag daarvan vinden we op deze dubbel LP. Tegelijkertijd is het een alternatieve Best Of, aangezien Crockett materiaal van al zijn albums speelt. Aangevuld wordt het met een verrassende cover van Townes Van Zandt's Tecumseh Valley, ook een Nashville artiest, maar wel uit de marge van die stad. Crockett voelt zich hoorbaar als een vis in het water en het publiek krijgt er geen genoeg van, een live plaat zoals een live plaat hoort te zijn. (Jurgen Vreugdenhil)



MICHELLE DAVID & THE TRUE-TONES 👍
With Strings (Concerto)

De tijden dat Michelle Davids platen op Excelsior niet aan te slepen waren, liggen eigenlijk nog niet zo

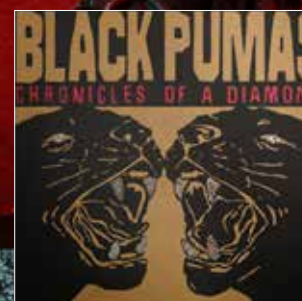
ver achter ons. Toch voelt deze plaat als een fijne verrassing uit het verleden. The Gospel Sessions, met die schitterende hoezen die rechtstreeks uit de jaren 60 en 70 lijken te komen, was een serie die de blues en soul in hun meest pure vorm wist te reproduceren. Jankende gitaren, droge drums en natuurlijk haar ijzersterke stem die overal bovenuit spatte. Op haar nieuwste plaat voegen een strijckollectief zich erbij, die Michelle Davids geluid nog groter weten te maken. With Strings doet meer dan eens denken aan het oude werk van een Marvin Gaye & Tammi Terrell, maar bijvoorbeeld ook aan film scores uit de jaren 70. Fans van oude soul weten wat hun te doen staat... (Stef Mul)



DAWN BROTHERS 👍
Alpine Gold (Excelsior)

Na het grote succes van hun plaat Double Cream met Pablo van de Poel (DeWolff), werd het tijd voor een nieuw project. Ditmaal

werd er uitgeweken naar de Electric Monkey Studio in Zaandam met producer Paul Willemsen. Het resultaat voelt als een muzikale wervelwind waarbij rock, folk, blues en soul moeiteloos in elkaar opgaan. Muziek die niet in één hokje te plaatsen is, maar riekt naar indie-rock, roots, en zeker southern rock! Floor van het Nederend ontwierp de schitterende hoes waarop een fraai Alpen-landschap passend bij één van de tracks: Alpine Gold. Bergen, die tevens model zouden kunnen staan voor de omgeving van het soort muziek dat de Rotterdammers het liefst spelen. Veel ideeën en fundamenten kwamen tot stand door ouderwets te jammen waarbij er soms van instrumenten gewisseld werd. Echte rocksongs en meer ingetogen songs vol stemmige vocalen wisselen elkaar af. Alpine Gold, de eersteling van de band op Excelsior Recordings is een geweldige plaat die geen moment verveelt. Dawn Brothers, een aanrader om binnenkort in het live circuit te gaan bezoeken! (Koois Schulte)



BLACK PUMAS
Chronicles of a Diamond (PIAS)

LP, CD

Adrian Quesada en Eric Burton maakten in 2019 als Black Pumas meteen een vliegende start. Hun titelloze debuutalbum vol fraai gearrangeerde neo-soul werd zeer positief ontvangen, werd met goud overladen en kreeg een Grammy-nominatie in de categorie beste nieuwe artiest. De lat voor opvolger Chronicles of a Diamond lag dus hoog. Om meteen met de deur in huis te vallen: het duo uit Austin heeft opnieuw een plaat gemaakt om aan de borst te drukken. Natuurlijk doet het geluid meer dan eens denken aan soulgiganten als All Green, Bill Withers en Marvin Gaye. Maar bijzonder is dat Black Puma met dank aan gitarist en alleskunner Adrian Quesada ook invloeden uit andere genres toevoegt. Denk aan funk (Curtis Mayfield) en blues (Stevie Ray Vaughan). Daarnaast heeft Black Pumas met Eric Burton natuurlijk een fenomenale zanger in huis die met zijn warme en charismatische stem het geheel naar een nog hoger plan tilt. Luister maar eens naar het funky klinkende Mrs. Postman (met fijne achtergrondzang) en ritmisch huppelende More Than a Love Song waarop de extra-zanger heerlijk sensueel klinkt. In vergelijking met het debuut klinkt het geluid wat frisser en geüpdatet. Chronicles of a Diamond voelt daardoor vernieuwend en tegelijkertijd heel vertrouwd aan. Het mag duidelijk zijn: Black Pumas heeft



LARRY JUNE & THE ALCHEMIST
Great Escape
(News)

LP, CD

Larry June maakt hiphops equivalent van cool jazz, zo rustig en kalm is zijn flow. Hoe kan het ook anders van een man die zijn niet zo koosjere bestaan als pooier achter zich liet voor een gezondere levensstijl. Letterlijk en figuurlijk, want in plaats van de typische opstapelingen van godslasteringen, hoor je hem rappen over smoothies en ander biologische voedingswaren. Of hoe hij een vrouw liever meeneemt op een mooie wandelingen door de bergen. Of over hoe zijn geld slim belegt. Hij is de manifestatie van manifesteren, waarbij zijn brede lach op het podium ook zeker helpt. Het is een frisse – en broodnodige? - wind door een scene die zich toch vaak kenmerkt door rauwe schetsen van harde, gewelddadige levens vol problematische woorden en andere braggadocio. Zo herkent ook The Alchemist, die inmiddels toch wel de meest toonaangevende producer van deze hiphop generatie mag heten. Zijn beats zijn als sample schatkisten, vol mystieke geluiden uit andere tijden en plekken waarvan je had gewild dat je het bestaan al lang kende. (Stef Mul)



DJ SHADOW 👍
Action Adventure

Wie had gedacht dat DJ Shadow na zijn debuut Endroducing in 1996, nu bijna 30 jaar later, nog steeds en nogmaals toonaangevend zou zijn binnen de scene

van beats, samples, in hiphop en dance, zou ik toentertijd voor gek hebben verklaard. Maar eerlijk is eerlijk: hij flikt het gewoon weer. Vage sounds en bijzondere beats die soms nauwelijks te volgen zijn qua ritme en melodie – en toch is het heerlijk om door de speakers te horen. Dan weer een ritme, ineens een heel liedje, zowaar met zang en dan weer iets van vage sounds dat dan een liedje zou moeten zijn: hoe knap is het om daarvan toch een volwaardig album te maken. Als liefhebber van Endroducing: koop het blind, luister je doof, turn it up again en blijf genieten! (Jasper Koot)



BERT DOCKX 👍
Ghosts
News

Dockx is een Belgische gitarist en zanger die in vele bands actief was, en ook onder de naam Strand Nederlandstalig werk afleverde.

Daarnaast begeeft hij zich vaak op jazz paden en bracht hij het experimentele cover album Transit uit, met geïnterpreteerd werk van onder andere Dylan, Joy Division en Springsteen. Met name die eerste twee lijken ook vandaag de dag nog een inspiratiebron. Songs als Dog en Secret Door doen zeker denken aan de donkerste kant van Dylan, denk aan Ain't Talkin' of Ain't Dark Yet. Dockx besteedt altijd veel aandacht aan zijn gitaarspel, wat ook een constante is op dit album. Een spookachtig geluid, complex zonder dat er veel aan showmanship wordt gedaan. Hoewel de solo in Planets er zeker mag zijn, gecombineerd met de prachtige achtergrondvocalen, zeker een hoogtepunt van dit album. Hoog tijd voor meer aandacht in het Hollandse voor deze Belg. (Jurgen Vreugdenhil)



DROP NINETEENS 👍
Hard Light
(Konkurrent)

Er was eens een band uit Boston die begin jaren negentig één van de beste gitaarbands van dat moment waren, denk een beetje aan de categorie

Buffalo Tom. Maar na twee albums hield deze band, laten we ze de Drop Nineteens noemen, er mee op en bezwoor dat ze alles hadden bereikt wat ze wilden bereiken en ze zouden nooit meer muziek maken. Echt wel. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en dus kunnen we dertig jaar na dato het derde album van de Drop Nineteens verwelkomen. Een song schrijven kunnen ze nog steeds, en de gitaarsound die toen hip was, is nu misschien iets meer van de oude stempel, maar de eigentijds productie haalt het tijdsverschil goed op. En door goed gebruik te maken van de aanwezigheid van zowel zanger als zangeres hebben de Drop Nineteens ook een sterk punt in handen. Een meer dan welkome comeback. (Jurgen Vreugdenhil)



DURAN DURAN 👍
Danse Macabre
(Ada)

Mocht je na het lezen van de albumtitel nog geen idee hebben waar het nieuwe album van Duran Duran overgaat, dan zullen de titels van

de albumtracks je zeker helpen. Met songtitels als Black Moonlight, Bury a Friend en Ghost Town wordt het een stuk duidelijker welke kant het zestiende studioalbum van de band opgaat. Hoewel we volgens de mannen van Duran Duran hier niet te zwaar aan moeten tillen. Ze omschrijven Danse Macabre dan ook – met een knipoog – als een "soundtrack van een ultiem Halloween-feest". En de muziek? Die bestaat uit een mix van eigen songs en covers van onder andere Talking Heads, Billie Eilish en The Rolling Stones. Interessant detail is dat twee gitaristen van vroeger, Andy Taylor en Warren Cuccurullo, beide aan Danse Macabre hebben meegewerkt. Wat in het geval van Andy bijzonder is, aangezien hij ongeneeslijk ziek is. (Godfried Nevels)



ISRAEL NASH
Ozarker
(V2)

LP, CD

Al een jaar of twintig maakt Israel Nash prachtige intieme Americana, waaronder het prachtige Rain Plans (2014). Ook voor Ozarker bleef Nash dicht bij zichzelf, zowel geografisch als persoonlijk, want Ozarker vertelt het verhaal van zijn overgrootvader die verliefd werd op de dochter van de eigenaar van de boomgaard die belooft om een jaar later terug te komen om met haar te trouwen, hoewel de familie verhalen verweven zijn met observaties van anderen. Op Ozarker levert Nash tien ijzersterke songs af. Vertrouwd is het psychedelische gitaargeluid op het album, dat nog steeds echo's van het spel van Neil Young heeft, bijvoorbeeld op Firedance. Dromerige ballads als Lost in America worden afgewerkt met fijne uptempo songs als Going Back dat niet uit de toon zou vallen op een album van Bruce Springsteen. Ozarker klinkt hedendaags en tijdloos tegelijk. Een album dat met elke luisterbeurt beter wordt. Misschien wel zijn beste album tot nu toe. In ieder geval eentje voor de jaarliktjes. (Ron Bulters)

Bob Marley and The Wailers

Catch A Fire

50th Anniversary of Bob Marley & The Wailers' Island debut album

Featuring the original album, Live At The Paris Theatre London 1973 and Jamaican versions



Available on 3LP+12" and 3CD

R.E.M.

Deluxe Edition, featuring the full 'Party Of Five' performance, hi-res audio + videos

2CD-BR/2CD/2LP

Release: November 10



Also available from November 17



BOB DYLAN



BOB DYLAN Mixing up the Medicine Sony

Enige tijd geleden werd onthuld dat er een schatkamer bestaat vol originele manuscripten van Bob Dylan. Het gaat bijvoorbeeld om conceptteksten, notitieboekjes en audio- en video-opnames die vaak nog niet eerder aan het publiek getoond zijn. Deze materialen zijn te vinden in het Bob Dylan Center in Oklahoma. Dit centrum heeft nu een dik boek uitgebracht van maar liefst 608 pagina's waarin dit archief van diverse kanten belicht wordt; van de eerste thuisopnames uit de jaren vijftig tot Rough And Rowdy Ways, één van zijn meest recente studioalbums. Het boek is rijk geïllustreerd en biedt nieuwe gezichtspunten op Dylans fascinerende leven als één van de invloedrijkste muzikanten geboren in de vorige eeuw. (Rosanne de Boer)



DAVID EUGENE EDWARDS Hyacinth

Edwards groeide op in de kerk. Spiritueel en tekstueel resulteert dit in songs die handelen over eenzaamheid, pijn, geloof en verlossing. Zowel met 16 Horsepower als in Wovenhand waar hij naast het instrumentarium ook de microfoon ter handen nam manifesteert hij zich als voorganger, op zijn solodebuut, ook weer als een meesterlijk verteller van sprekende verhalen. Puttend uit zijn persoonlijke leven zijn de thema's: geloof, hoop, liefde en strijd. Edwards heeft een eigen zeer kenmerkend geluid. Donkere en mystieke folk-achtige country-sferen maken de gang naar de biecht bij Edwards compleet. (Jeroen van der Vring)



THE FEELIES Some Kinda Love: Performing the Music of the Velvet Underground (Konkurrent)

Dat The Velvet Underground tot de canon van de westerse muziek gerekend mag worden; evident. The Feelies behoeven wellicht nog wél enige introductie. Zoals de invloed van Lou Reed en de zijnen geleidelijk via collega-muzikanten doorsijpelde, zo zijn Bill Million, Glenn Mercer en co. altijd vooral artist's artists gebleven. De groep werd eind jaren '70 opgericht nabij New York en hun rudimentaire, nerveuze postpunk is duidelijk door The Velvets beïnvloed. Dat de band nu een hommage brengt aan hun

LUISTERTRIP



POM We Were Girls Together (Mattan) LP, CD

De jonge Amsterdamse indierock-formatie POM is zo'n band die de afgelopen jaren veel kilometers in het livecircuit maakte. Natuurlijk, er kwam in 2019 al eens een zeer succesvolle debuutsingle (Down The Rabbit Hole, ruim 2 miljoen keer gestreamd) uit. Die werd gevolgd door enkele andere singles en een EP. Maar nu is er dan eindelijk dat debuut waar de (logischerwijs steeds groeiende schare) fans van dat vijftal al erg lang op zitten te wachten. Wat blijkt? We Were Girls Together is bovenal een zeer afgewogen debuut. De enthousiaste springpunkfuzzpop is energiek, fris en zeer aantekelijk. De loeistrakke ritmesectie (dampende drums en zalig ronkende basloopjes!) wordt fraai vermengd met een topsaus van heerlijk dromerige gitaarlicks en verzengende akkoordenreeksen. En ja, zangeres Liza zingt, klinkt en overtuigt als Gwen Stefani 2.0. Koop dat verslavende debuut, ga ze zien in het clubcircuit en om met het prachtige slotstuk van dit album te spreken: Enjoy! (Dennis Dekker)



WITHIN TEMPTATION

Bleed Out

(Bertus)

LP, CD

Toen Within Temptation in 2019 het album Resist uitbracht, bleek het een kentering in het bandgeluid. De stap richting een moderner en steviger symfonisch/gothic geluid werd ingezet en op dit nieuwe album wordt wederom een stap voorwaarts gezet. Ongeveer de helft van de nummers die op Bleed Out te vinden zijn, zijn reeds verschenen in de vorm van singles of teasers. Het idee hierachter is dat de fans

voor een deel al bekend zijn met het materiaal en het album makkelijker 'landt'. In 2020 verschenen reeds de singles Entertain You en The Purge gevolgd door Shed My Skin een jaar later en Don't Pray For Me in 2022. Eerder dit jaar verschenen het titelnummer en het wat radiovriendelijkere Ritual nog als single. Van de nummers die nog niet eerder verschenen, laten vooral het heerlijk groovende Cyanide Love en het beukende Wireless een nieuwe, moderne kant van de band horen. Knipogen naar het rijke verleden zijn er ook in de vorm van Unbroken en We Go To War. Samenvattend kan gesteld worden dat Within Temptation er wederom in is geslaagd een fantastisch album af te leveren. Het besluit om 6 nummers al van tevoren uit te brengen is een gewaagde, maar pakt erg goed uit. Het album voelt daardoor deels vertrouwd en tevens verrassend door de nieuwe nummers. Jaarlijst materiaal! (Emiel Schuurman)



grote voorbeelden verbaast niet (er verschenen al eerder VU-covers op reguliere studioplatten), maar waarom zou je dit live-optreden uit 2017 eigenlijk willen uitbrengen? Simpel: omdat het spelplezier ervan spat. Het moet weliswaar even op gang komen, maar hoor dan hoe de band er tijdens songs als What Goes On, I Heard Her Call My Name en Run Run Run vol voor gaat; je moet toegeven dat de stoïcijnse avant-gardepop van The Velvet Underground intussen tijdloos is geworden maar nog altijd niet aan rock 'n roll heeft ingeboet. (Max Majorana)



JIMI HENDRIX

Live At The Hollywood Bowl

(Sony)

Hoewel het Monterey-festival voor Jimi Hendrix een doorslaand succes was geworden, wist het publiek van The Mamas &

Papas amper van het bestaan van The Jimi Hendrix Experience, iets wat mede te danken was aan het feit dat het meesterlijke 'Are You Experienced?' in Amerika nog moest verschijnen. En precies voor die band staat Hendrix twee maanden later in een volgepakte Hollywood Bowl. Zoals verwacht leunt het optreden naast Foxy Lady, The Wind Cries Mary, Fire en Purple Haze die van zijn eerste lp komen, in gelijke mate op covers. Like A Rolling Stone, Killing Floor, Sgt. Pepper en Wild Thing laten horen dat The Experience zich speltechnisch als een vis in het water voelt. In het fraaie Catfish Blues mag Mitchell overigens ook nog even laten horen dat het onterecht is dat hij nooit in drumlijstjes voorkomt. De geluidskwaliteit is prima opgepoetst en daardoor is deze plaat een prima aanwinst van een band op weg naar wereldheerschappij. (Hermen Dijkstra)



DELILAH HOLLIDAY

Invaluable Vol. 1 & 2

(V2)

Delilah Holiday zou u wellicht kunnen kennen van de Skinny Girl Diet, de band waarin ze samen met haar zus speelt, en van haar samenwerking

met Baxter Dury enkele jaren terug. Nu debuteert ze solo met twee EP's, hier verzamelt op een album. Vanuit die eerste band brengt ze een punk verleden mee, terwijl de muziek met Dury met name in de house scene zat. Dat deze EP's zich op het raakvlak van die twee begeven is dus

LUISTERTRIP



SAMPHA

Lahai

(Beggars)

LP, CD

De lasten van een debuut dat onmiddellijk naar de Top 10 in ieder jaarlijstje schiet, kunnen loodzwaar zijn. Sampha's Process was een regelrechte hit. Mensen zonken weg in zijn unieke stem, de teksten over de dood van zijn moeder doorboorde harten over de hele wereld. Toch was het 7 jaar wachten op een vervolg. Keuzeloosheid, angsten, een ware writer's block. Het moest uit zijn tenen komen, maar dan heb je ook wat. Ik persoonlijk ben blij dat Sampha zijn tijd heeft genomen. Ik moet een van de weinigen zijn bij wie zijn debuut niet aarde. Te poppy, te zwaar op de hand. Maar daardoor blies Lahai me bij een eerste luisterbeurt des te meer omver. Zijn muziek voelt zoveel voller, van de prachtig waterige synths en piano-effecten op Spirit 2.0, alsof Ryuichi Sakamoto over zijn schouder meekeek – en zag dat het goed was. Dancing Girls kent dan weer een Glassiaans sputterende piano. Meer dan eens nemen de drums de snelheden van jungle en drum 'n' bass aan, zonder dat het te onrustig wordt. Fans van het eerste uur, niet getreurd: zijn stem, teksten en harmonieën zijn nog altijd om in weg te dromen. (Stef Mul)



TOGO ALL-STARS

Spirits (Excelsior)

Met de Zuid-Afrikaanse band Osibisa en haar album Woyaya uit 1971 kwam de Zuid-Afrikaanse popmuziek op gang. In 1986 zou Paul Simon de Zuid-Afrikaanse muziek nog meer mainstream maken door zijn samenwerking met de band Ladysmith Black Mambazo op het album Graceland. Meerdere Zuid-Afrikaanse bands wisten zich nadien te profileren waaronder de band uit de Togolese hoofdstad Lomé: Togo All Stars. Op haar nieuwe album zijn hoop, spiritueel ontwaken, en terugkoppeling naar jezelf de hoofdthema's. In 11 songs spelen de Togolezen andermaal funky voodoomuziek vol highlife en afrobeat. Songs vol opgekropte woede om oorlog en armoede te bestrijden, geïmpregneerd met de voorouderlijke percussie. Een samengaan van de in Ghana ontstane high-lifestroming en de afrobeat uit Lagos. Het resultaat is een vurige, opzweepende plaat die swingt vol funky ritmes en grooves. Spirits, een lp voor de fijnproever, gestoken in een adembenemende hoës! (Koois Schulte)

geen grote verrassing. Een nummer als Liquid Pearl is volledig gebouwd op beats en een trance achtig geluid, maar kent tegelijk zoveel hoeken en schakeringen dat er wel wat van de luisteraar gevraagd wordt, laat staan van degene die er op de dansvloer op losgaat. Holiday is er duidelijk niet om gemakzuchtige muziek te maken, maar zeer intrigerend is het zeker. (Jurgen Vreugdenhil)



CHRISTONE KINGFISH INGRAM

Live in London (Bertus)

Zo jong als hij is, mocht Christone Ingram inmiddels het podium delen met Keb'Mo, Rick Derringer en Buddy Guy, om maar een paar namen te noemen. Dat geeft meteen weer waar de jongeman de mosterd haalt, want zijn indrukwekkende gitaartechniek is diepgeworteld in de blues, en dan wel die van het stevigere werk. Niet voor niks is hij geboren in epicentrum Clarksdale, Mississippi, waar ooit Robert Johnson nog rondwaalde. Deze live LP werd echter opgenomen in The Garage in Londen, tijdens de tournee voor zijn tweede album 662. Van dat album, en van zijn debuut Kingfish komen bijna alle songs, op nieuwkomer Midnight Heat na. Op het fraaie Been Here Before bewijst Ingram dat hij ook weet dat hij aan de akoestische blues schatplichtig is, een mooi rustpunt van een stomend optreden, waarop de 24-jarige de toekomst van de blues een behoorlijke glans meegeeft. (Jurgen Vreugdenhil)

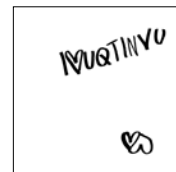


MICK JENKINS

Patience (Bertus)

Halverwege de jaren '10 was Mick Jenkins een van de meest veelbelovende namen in hiphop. Hij was politiek geëngageerd en beschikte over een unieke, ontspannen flow. Jenkins werd echter al snel geplaagd door succes. De ene inconsistente plaat na de andere werd afgekraakt door critici, en het niveau van zijn mixtape The Water(s), die inmiddels bijna een decennium oud is, werd eigenlijk nooit meer gehaald. Dat tijdperk is nu voorbij. Op The Patience is Jenkins niet alleen terug op oud niveau, hij laat zich van een geheel nieuwe kant zien. Hij is ineens snoeihard, vlijmscherp en onvergeeflijk; alsof 10 jaar aan frustratie er in één keer uit moet. Zelfs collega's in topvorm,

waaronder JID en Freddie Gibbs, moeten wijken voor Jenkins zijn agressie. Noem het een muzikale veeg uit de pan, want dit is zonder meer een van de vetste hiphopplaten van dit jaar. (Jay Frelink)



JOCKSTRAP

I<3UQTINUVU

Jockstrap, het elektronische duo van Georgia Ellery en Taylor Skye, bracht vorig jaar een even merkwaardige als magistrale debuutplaat uit. Hun songs zijn een verzameling caleidoscopen die je alle hoeken van de kamer laten zien; alsof er vier bluetoothspeakers staan die tegelijkertijd Massive Attack, Madonna, Air en Deerhoof afspelen. Vlak voor een nieuwe serie optredens in Europa brengt de band nu I<3UQTINUVU uit, een verzameling met alternate takes en remixes in de meest doordrivende zin van het woord. De begeerlijke stem van Ellery is wat naar de achtergrond geschoven, maar de plaat bewijst zich vooral als een nieuwe demonstratie van Skye's skills als producer. Beetje jammer dat de swingende clubversie van I Want Another Affair de plaat niet heeft gehaald, maar het mag de pret niet drukken. I<3UQTINUVU is een stuiterbal voor de shufflegeneratie en avontuurlijke popliefhebber – en ook een prima ingang voor wie het debuut gemist heeft. (Max Majorana)



THE KILLS

God Games (V2)

Toch altijd knap. Artiesten die gepokt en gemazeld zijn, al jaren en talloze genres lang meedraaien en toch bij de tijd weten te blijven. Origineel, maar ergens ook hip – of zelfs toonaangevend. Jamie Hince – ook bekend van zijn huwelijk met model Kate Moss – en Alisson Mosshart – zangeres van supergroup The Dead Weather – vormen samen The Kills. Een match made in hell, als je het mij vraagt. Hoewel hun muziek rauw en gruizig is, reikten al hun eerdere albums tot in de UK charts. Ik verwacht eerlijk gezegd hetzelfde voor God Games. Nummers zoals New York en LA Hex kennen een filmische dramatiek, aangedikt door het gebruik van afgeknepen mellotron en diepe synthesizer bassen, en lijken rijp voor de hitlijsten. Andere nummers, zoals No Wow kennen gelukkig nog steeds die typische bluesy gitaarklanken van Hince, die zo perfect samengaan met de zang van Mosshart. The Kills andermaal met een killer record! (Stef Mul)



WIES

Alles Anders (LAB)

LP, CD

Met een stijf uitverkochte release show in Paradiso in het verschiep en een fantastisch debuutplaat op zak liggen de verwachtingen voor de opvolger hoog. Alles Anders begint een langzaam opbouwende drumbeat, samples en elektronica tot een volmondige pop rock climax in het refrein. "Snap je dat? Dat ik ook weg kan gaan? Dat je niet de enige bent die hier keuzes in maakt." De directe teksten van zangeres Jeanne Rouwendaal over lief en leed zijn herkenbaar voor iedereen. Leugenaar II is een sprong in de tijd van 5 jaar sinds het eerste deel. De leugenaar probeert nog iets van zijn leven te maken, maar het is wel een soort afsluiting. "Het is goed zo, het is beter. We gaan door en we vergeten". Met subtiele muzikale knipogen naar het origineel zoals samples van de gitaar intro en het basloopje uit het originele refrein wordt duidelijk dat het trio met ontzettend veel oog voor detail de liedjes schrijft. Oppervlakkig zijn het steengoede popliedjes, maar met elke luisterbeurt ontdek je nieuwe lagen. (Tim Jansen)



BUSH

**CAREER-SPANNING 2LP AND 2CD
INCLUDING GLYCERINE, MACHINE HEAD, THE CHEMICALS BETWEEN
US, SWALLOWED AND THE NEW SINGLE NOWHERE TO GO BUT
EVERYWHERE**

RELEASE: NOVEMBER 10

**LOADED
THE GREATEST HITS
1994-2023**

Over-nite Sensation

50th ANNIVERSARY
SUPER DELUXE EDITION



4CD+BR/2LP

Release: November 17



KING CREOSETE **I Des (V2)**

Er was ooit een tijd dat de vele uitgaven, onder meer op Kenny Andersons eigen label Fence, amper bij te houden waren. Maar

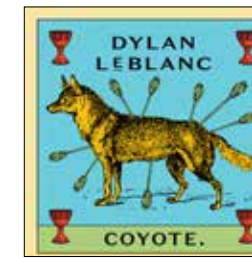
nu was het toch al een aantal jaren stil rond King Creosote, een enkel uitstapje daargelaten. Vertrouwd werkte hij weer samen met multi-instrumentalist en co-producer Derek O'Neill, net als op zijn vorige twee albums voor het Domino label. Met knipogen naar ambient, loops en drones, het album had bijna We All Got Synths for Christmas geheten, dwaalt I DES zeker niet af van het kenmerkende King Creosote geluid. Veel liedjes hebben een innemend en aanzwellend karakter waarin je als luisteraar jezelf moeiteloos even kan verliezen. Het makkelijk in het gehoor springende Blue Marbled Elm Trees is net als Susie Mullen een van de puntige momenten van het album, terwijl een inpalmend Walter de la Nightmare dat meeslepende karakter van I DES nog eens extra in de verf zet. (Corné Ooijman)



CHRISTIAN KJELLVANDER **Hold Your Love Still (Sonic Rendezvous)**

Eerder dit jaar verscheen onder de naam Kjellvandertonbruket het tweede album dat hij maakte met

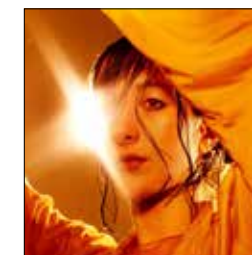
dit experimentele jazzkwartet Tonbruket. Nu is Christian Kjellvander terug in vertrouwde vorm, met de opvolger van About Love And Loving Again uit 2020. Acht liedjes met de relativerende schoonheid en kracht van de natuur als thema op bijvoorbeeld Western Hemisphere, zijn relatie met alcohol op On Wine And Jesus Christ en herinneringen aan een trip door Spanje op het innig aanzwellende Notes From The Drive Between Simat And Alcoi. Naast oog op schoonheid, bezingt hij ook de lelijke kanten van het leven tijdens Disgust For The Poor, maar besluit hij het album hoopvol met een verlangen naar een betere wereld op Dream 2066. In zo'n vijfenveertig minuten navigeert Kjellvander met zijn charismatische stem door de cinematografische pracht van dit welkome Hold Your Love Still. (Corné Ooijman)



DYLAN LEBLANC **Coyote (PIAS)**

Waar Dylan LeBlanc vier jaar geleden zijn innerlijke The War On Drugs en Springsteen alle ruimte gaf, klinkt hij op de opvolger van

Renegade weer meer ingetogen. Zijn vijfde plaat is een tekstueel conceptalbum over een man op de vlucht, wat zich in muzikaal opzicht voornamelijk uit in een onderhuidse spanning die dertien liedjes lang in stand blijft. Voor het eerst zat LeBlanc zelf achter de knoppen en dat ging hem uitstekend af, want Coyote klinkt prachtig, warm en helder, wat mede te danken is aan de uiterst ervaren muzikanten die hij om zich heen verzamelde, waaronder bassist Seth Kaufman (Angel Olson, Lana Del Rey) en pianist Jim Brown van Bob Seger's Silver Bullet Band. Verder duiken in diverse nummers bescheiden, maar uiterst sfeervolle strijkers op. Dylan LeBlanc heeft nog niet de status van genregenoten als Jason Isbell en Ryan Adams, maar dat zou dankzij deze zeer sterke plaat wel eens heel snel kunnen gaan veranderen. (Marco van Ravenhorst)



NOA LEE **Airship (News)**

Na een aantal releases in eigen beheer is er nu het debuut van de Belgische band Noa Lee. Opererend in de elektronische pop worden

de zeer aanstekelijke nummers vooral gedragen door de synths, hoewel er af en toe een opvallend stevige drumpartij langskomt. Grootste troef is echter de stem van Nina Kortekaas, die ergens tussen St. Vincent en Eefje de Visser hangt. De trance van single Bleed is niet perse tekenend voor de rest van het album, daarvoor weten ze te veel afwisseling in hun in basis toch rudimentaire sound te brengen. In het hoogtepunt Silver weten ze dat juist weer te gebruiken om naar een sonisch hoogtepunt te komen. Noa Lee heeft een onwaarschijnlijk talent voor prachtige melodieën, en de vele sferische manieren waarop ze die weten te brengen maakt dit een debuut van jewelste. (Jurgen Vreugdenhil)

Herman van Veen

In Vogelvlucht 3



Verkrijgbaar op LP en CD

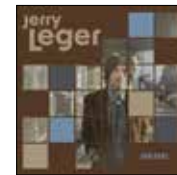
Tevens verkrijgbaar



In Vogelvlucht 1 en 2 op LP



In Vogelvlucht 1 t/m 3 als 3CD



JERRY LEGER Donlands

Singer/Songwriter maakte al vele albums, maar die bleven qua impact vooral beperkt tot zijn thuisland Canada. Dat is vooral voor de

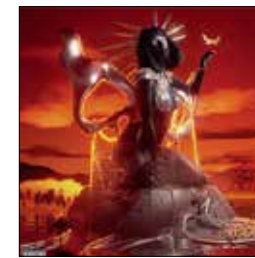
rest van de wereld jammer, want dat zijn werk zeer de moeite waard is, blijkt wel uit Donlands, toch al zo'n beetje zijn tiende album. Geproduceerd door Mark Howard, die via zijn kompaan Daniel Lanois met vele groten werkte, bevindt Leger zich qua sound ook in de traditie van de Americana scene. Hoewel het voor de hand ligt een Canadees gelijk met The Band te vergelijken, is dat toch wel een beetje de associatie die als eerste naar boven komt. Verhalende songs, rijk geïnstrumenteerd, hoewel het verschil is dat Leger zich ook veelvuldig laat begeleiden door een prachtige pedal steel. Dit alles gecombineerd met 's man's aantrekkelijke en toegankelijke stemgeluid, maakt dat dit binnen een redelijk vol genre toch een heerlijk fris en nieuw geluid is. (Jurgen Vreugdenhil)



LOST GIRLS Selvutsletter Konkurrent

Er zijn wel vaker bands geweest met deze naam, maar deze variant komt uit Noorwegen en debuteerde twee jaar geleden met

Menneskekollektivet. Hoewel gitarist Håvard Volden uit de rock-scene komt en zangeres Jenny Hval haar sporen verdiende in de Noorse etherische folk scene, tappen ze als duo vooral uit een elektronisch vaatje. Soundscapes, voorzien van een stevige beat en, bijvoorbeeld in het geval van het indrukwekkende With The Other Hand, toch ook van een trance achtig gitaar geluid. Het hele album speelt zich af op het snijvlak van compositie en geluidseffecten, waardoor er wel een mooie structuur in de trance ontstaat. Alleen in afsluiter Sea White kan er bijna 10 minuten lang weggedroomd worden op de van, zo klinkt het, boven de poolcirkel weggehaalde geluiden, ondersteund door de kristalheldere stem van Hval. Op de een of andere manier kan dit alleen maar uit Noorwegen komen, en kunnen we slechts jaloers naar het Noorden kijken. (Jurgen Vreugdenhil)



TKAY MAIDZA Sweet Justice (Beggars)

Geboren in Zimbabwe, opgegroeid in Australië en inmiddels werkend vanuit Los Angeles, om rapper Tkay Maidza een kosmopoliet te noemen is

niet overdreven. Dat blijkt ook wel uit haar muziek, Sweet Justice is lastig aan een bepaalde scene te hangen. Eerste single Silent Assammer kent wel een vleugje Wu-Tang, maar een nummer als Ring-A-Ling lijkt dan weer eerder beïnvloedt door Megan Thee Stallion. Opmerkelijk is ook dat dit tweede album van Maidza, haar eerste dateert alweer van 2016, uitkomt op 4AD, wat we toch vooral kennen als een independent label waarop veel gitaren en indie te horen zijn. Het non-conformisme wat uit haar muziek blijkt is gelijk ook de kracht van Tkay Maidza en de spannende beats van Sweet Justice in combinatie met haar veelzijdige raps zouden zomaar eens een voorbode kunnen zijn van meer grootse dingen. Een beloftevolle release. (Jurgen Vreugdenhil)



BRUNO MAJOR Columbo

Bruno Major is een Britse muzikant, die met Columbo een tijdloos singer-songwriter album heeft afgeleverd. Het derde album

van Bruno Major neemt je vrijwel onmiddellijk mee terug naar de jaren 70. Zijn songs herinneren aan die van grootheden als Harry Nilsson, Billy Joel, Paul McCartney en Elton John, maar de Britse muzikant is ook niet vies van invloeden uit de soul en de jazz en heeft bovendien een zwak voor de gitaarsolo's op de albums van Queen en Pink Floyd. De songs van aangenaam en heerlijk laidback, waardoor Columbo direct bij eerste beluistering aanvoelt als het spreekwoordelijke warme bad. Bruno Mars is zeker niet de enige muzikant die teruggrijpt op de roemruchte jaren 70, maar zijn songs steken in kwalitatief opzicht ver boven die van de concurrentie uit. (Erwin Zijleman)



MELLE Memories That I Am (V2)

Een verrassende release! Bij een eerste luisterbeurt dacht ik te maken te hebben met de nieuwe (indie-)popheld uit de UK of de US. De hoës leek

METALLICA

ON COLOURED VINYL



November 3, 2023



December 1, 2023



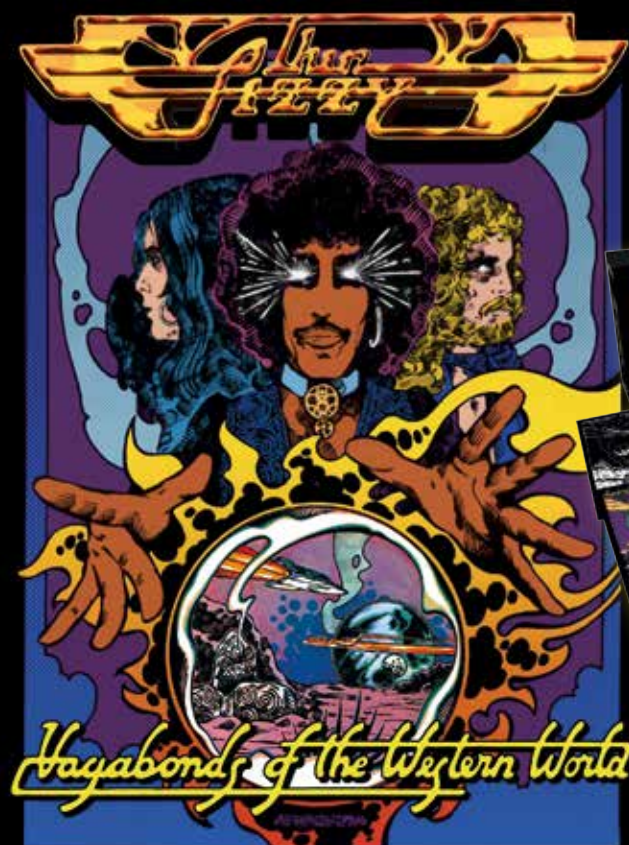
January 5, 2024



February 2, 2024



March 1, 2024



50TH ANNIVERSARY DELUXE EDITION
3CD+BR/4LP/2LP PURPLE VINYL



me ook meer beeld van een graanveld in de oude Midwest en de perfecte maar ingetogen popsound van een aantal nummers deed me denken aan een jonge Ed Sheeran. Maar niets is minder waar. Melle – zoals de naam misschien ook wel doet vermoeden – komt gewoon uit ons eigen kikkerlandje. En als je dan nog een keer luistert, herken je een stuk meer ziel. Een organische kwaliteit van het geluid, zoals een banjo op het nummer 17. Dan is multi-instrumentalist en analogofiel Melle opeens een stuk meer Sufjan Stevens of Lizzy McAlpine en slaat de indie-pop door naar folk. Buiten kijf staat dat Melle een enorm interessante artiest is met een mogelijk enorm bereik, voor jong en oud. (Stef Mul)



KEVIN MORBY More Photographs

Z'n zevende langspeler alweer maar nog steeds is de 35 jarige Texaanse singer-songwriter een grote onbekende. Na het bewierookte Oh My God (2019) verschijnt nu zijn nieuwste groeibriljant More Photographs (A Continuum). Een plaat die gloeit van de huiselijke warmte die in elke nummer op dit album is te voelen. More Photographs vormt samen met This Is a Photograph een tweeluik waarbinnen het verlies van zijn vader verder wordt verwerkt en zijn eigen angst voor de dood en het verleden de rode draad zijn. Waar hij zelf zegt te zijn beïnvloed door Lou Reed, Bob Dylan en Nina Simone doet zijn frasering en sferische vertrouwde stemgeluid bij tijd en wijle aan Grant McLennan van de Australische Go-Betweens denken. Met een diepgang die nergens opdringerig wordt levert Morby een oerdegelijke plaat af die een veel groter gehoor verdient. (Jeroen van der Vring)



MOUNTAIN GOATS Jenny From Thebes (Konkurrent)

The Mountain Goats zijn het geesteskind van John Darnielle, en begonnen hun carrière in de vroege jaren negentig met vooral veel lo-fi opgenomen cassettes. Dat geeft meteen de weg aan die ze hebben doorlopen, want opener Clean Slaten van hun nieuwe album is een zeer rijk georkestreerd nummer, vol met strijkers en blazers. Het is de opener van een rock opera omtrent een personage Jenny, die fans ook al tegen kwamen op het album All Hail West Texas uit 2002. Het eerder genoemde orkest is het ook voor de rest van het album uitgenodigd, wat een sound geeft die we

zelden eerder tegen kwamen bij The Mountain Goats. Het geeft wel een diepgang aan de wave achtige rock songs van Darnielle en geeft de kans om afwisselingen en climaxen in te bouwen die we eerder niet hoorden. De kracht van Darnielle's composities is zelden zo gehoord als op dit album, een uitstekende aanvulling op het al grote oeuvre. (Jurgen Vreugdenhil)



OMD Bauhaus Staircase (Suburban)

Afgelopen zomer was Orchestral Manoeuvres in the Dark een van de headliners van het Belgische W-Festival: met een geweldige liveshow inclusief een energieke podiumpresentatie van frontman Andy McCluskey. Op een gegeven moment waande je je zelfs terug in het begin van de jaren tachtig, toen de Britse band met meerdere singles de hitlijsten domineerde. Dat OMD ook in de studio niet is te stoppen, blijkt uit het nieuwe album Bauhaus Staircase: het inmiddels veertiende studioalbum van de groep, en het vierde studioalbum na de reünie in 2006. De albumtracks laten een vertrouwd geluid horen, met gelaagde synths en synchrone zanglijnen, hoewel het thematisch gezien als het meest politieke album van OMD kan worden gezien. Uiteenlopend van de gevaren hoe wij als menselijk ras met de wereld omgaan (Anthropocene) tot een korte en eenvoudige liefdesuiting (When We Started). En van het wantrouwen in de democratisch gekozen wereldleiders (Kleptocracy) tot een sfeervolle afsluiter over rust en bezinning (Healing). Andy McCluskey heeft opgemerkt dat Bauhaus Staircase mogelijk het laatste album van OMD zal zijn. Laten we hopen van niet. (Godfried Nevels)



QUEEN'S PLEASURE Shy Bairs Get Nowt (Excelsior)

Twee jaar terug debuteerden deze jonge Amsterdammers met Words To Live By, Suits To Die In, een plaat met pakkende songs waar de punky energie vanaf spatte. De opvolger hebben ze onder de deskundige leiding van Frans Hagenaars opgenomen, zo veel mogelijk in één keer op de band. Die spontaniteit hoor je er van af, Shy Bairs Get Nowt (Schots voor 'verlegen kinderen krijgen niks') klinkt heerlijk direct. Zo onstuimig als het debuut is het niet, de punk is wat meer post-punk

30th Anniversary of Nirvana's 3rd and final studio album Superdeluxe edition includes single b-sides and 2 full live shows



Available as 8LP Superdeluxe/5CD Superdeluxe/1LP+10"/2CD

DIRE STRAITS

All Dire Straits live albums

Including remastered and expanded editions of *Alchemy* and *On The Night, Encores, Live At The BBC* plus the previous unreleased *Live At The Rainbow 1979*

Available as 12LP and 8CD boxsets



met een flinke scheut Britpop geworden. Geen kopie dus, maar wel een logisch vervolg. Minstens zo belangrijk is dat de twaalf liedjes weer allemaal dik in orde zijn, waarin zanger Jurre Otto zich drukt maakt over belangwekkende zaken als de man die hij (denkt dat hij) zou moeten zijn (Man In A Suit) en het einde der tijden (Monday). Bepaald geen verlegen kinderen hoor, dat Queen's Pleasure. (Louk Vanderschuren)



TREVOR RABIN Rio (Sony)

Trevor Rabin kennen we natuurlijk vooral als gitarist van Yes gedurende eind jaren zeventig en de jaren tachtig, de laatste jaren

lag zijn focus vooral op het maken van soundtracks. Neigde hij op zijn laatste solo album *Jacaranda* vooral richting jazz rock, Rio is ontegenzeggelijk een echte rock plaat, daar laat de rechttoe rechtaan riff van opener *Big Mistakes* geen enkele twijfel over bestaan. Met *Push* is de vraag of hij ook nog iets meeneemt uit zijn Yes verleden ook meteen beantwoordt, want dit is prog rock op zijn best. Complexe thema's tegen een lekker stevige achtergrond. Met zijn bijna 70 jaar achter de kiezen blijkt hij ook nog eens over een opvallend jonge en krachtige stem te beschikken. Of Prog rock nog dezelfde progressieve betekenis heeft als in de gloriejaren is niet belangrijk, de liefhebber komt eindelijk weer eens aan zijn trekken met deze verrassende comeback. (Jurgen Vreugdenhil)



RIVAL SONS Lightbringer (Warner)

Met terugwerkende kracht blijkt dat veel artiesten tijdens de wereldwijde coronacrisis een enorme artistieke opleving hebben

gehad. Het Amerikaanse heavy rock kwartet Rival Sons bijvoorbeeld, schonk ons in het voorjaar eerst *Darkfighter* met hun beste werk tot dan toe, en blaast ons nu omver met opvolger *Lightbringer*. De nummers van beide platen stammen uit dezelfde opnamesessies en zijn door gitarist Scott Holiday en zanger Jay Buchanan geselecteerd op nuance die alleen aan hen is voorbehouden. Op *Lightbringer* wordt duidelijk dat Holiday en Buchanan zich artistiek, emotioneel en persoonlijk weer binnenstebuiten

hebben gekeerd om de luisteraar een achtbaanrit te bieden met rake heavy rock songs die van begin tot eind kloppen en druipen van intensiteit en zwoele sixties en seventies dynamica. Het couplet van de knaller *Sweet Life* geldt daarvoor als lichtend voorbeeld. Met het geweldige *Lightbringer* op zak en geruggensteund door het prachtige *Darkfighter*, promoveert het collectief van Rival Sons naar de eredivisie van de heavy rock. (Menno Valk)



THE SCRATCH Mind Yourself (Sony)

Wat doe je als je uit Dublin komt, van Ierse folk houdt en van keiharde metal? Dan begin je een akoestische

metal band, en dat is precies wat The Scratch is. Dat er op die manier ook genoeg herrie geproduceerd kan worden, bewezen ze al op twee lokale releases, nu mag dan eindelijk ook de rest van de wereld kennis maken. Een goed begin is het nummer *Blaggard*, naar eigen zeggen gebaseerd op DDevil van System Of A Down, waarin de akoestische riffs je om de oren vliegen. Op *Trom II* bewijzen de heren dat ze ook een behoorlijk gevoelige kant hebben, en waarin een mooie ballad explodeert in de knallende energie van een folk-metal song. Een mooi, internationaal, debuut waarin The Scratch een band met vele gezichten blijkt, maar de juiste basis om altijd als zichzelf te klinken. (Jurgen Vreugdenhil)



SIMPLE MINDS New Gold Dream - Live From Paisley Abbey

Met het vijfde studioalbum *New Gold Dream* (81-82-83-84) begon het in 1982 allemaal voor Simple Minds: een internationale doorbraak én hitsucces met *Promised You a Miracle*, *Glittering Prize* en *Someone Somewhere in Summertime*. Speciaal voor het Sky Arts tv-programma *Greatest Albums Live* speelde de Schotse band het album eerder dit jaar integraal, in de sfeervolle setting van de 12e eeuwse Paisley Abbey. Een mooie en bevlogen livevertolking van een album dat ook veertig jaar na dato nog steeds tot de verbeelding spreekt. (Godfried Nevels)

DAVID BOWIE - SOUND AND VISION

26-11-2023 t/m 14-01-2024



AI-bewerking: Mark Engelen



Foto: Mick Rock



Foto: Gijsbert Hanekroot

Kunstenaar Mark Engelen is ervan overtuigd dat David Bowie AI (Artificial Intelligence) zou hebben omarmd. Het bracht hem ertoe delen van zijn fotoserie A20110DDITY, die geïnspireerd was op het Bowie-nummer *Space Oddity* en hoofdpersoon Major Tom, via Artificial Intelligence een actuele invulling te geven. Deze Bowie-gerelateerde beelden maken deel uit van het Sound and Vision-drieluik dat van 26 november 2023 tot en met 14 januari 2024 te zien is bij de Tone & Image Galerie in Schiedam. Van fotograaf Gijsbert Hanekroot zijn foto's opgenomen in de Dutch Masters-reeks waaronder een aantal nooit eerder gepubliceerde foto's van Bowie en het drieluik wordt compleet gemaakt met Bowie-foto's van onder meer Paul Bergen, Frans Schellekens, Rob Verhorst en Mick Rock. Bovendien brengt kunstenaar Guus van Vugt een hommage aan Bowie middels twee grote collages en een cyborg DJ-robot die de hele expositieperiode Bowienummers ten gehore brengt.



TONE & IMAGE GALLERY Lange Nieuwstraat 191-I, 3111 AJ Schiedam
T 06-28579051 **E** toneandimagegallery@gmail.com **W** toneandimage.gallery
Openingstijden: Donderdag t/m zondag 12:00 - 17:00 uur en op afspraak



SMOOVE & TURRELL

Red Ellen (V2)

Sommige bands maken er een kunst van om een oud geluid, van de aanslag van de toetsen tot de ruis die de drumvellen afgeven, na te bootsen. Het Smoove & Turrell, werkzaam vanuit het heerlijke Brits klinkende Gateshead, doen dat al een tijdje met een groovy sound die je teruggooit naar toen grote piepschuimbollen met glinsterende spiegelglazen hun intrede deden in nachtclubs en funk een steeds duidelijkere vierkwartsmaat kreeg waarop de gekste danspassen werden bedacht. Zelf omschrijven ze hun geluid overigens als 'Northern Funk'. Tja, ze kunnen het noemen wat ze willen, maar bij mensen die zich nachtenlang hebben verloren in disco's zullen de flashbacks voor hun ogen schieten. Niet dat daar iets mis mee is, want het zijn uiterst begaafde artiesten die de ene catchy song na de andere voorschotelen. Voor fans van Jamiroquai, Kraak & Smaak en alles van rond het jaar 1980! (Stef Mul)



CHRIS STAPLETON

Higher (Universal)

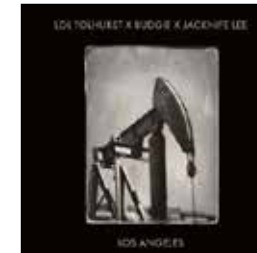
Ga half november op een drafje naar de platenzaak. Of je dit nou doet in je cowboyboots, te paard of in je truck, whatever; zolang je maar met een exemplaar van Higher de deur uitgaat. Country god Chris Stapleton zorgt met zijn outlaw swagger, gitaarskills, fantastische songwriting en zijn rauwe, maar loepzuivere stem opnieuw voor een heerlijke plaat. Als je denkt dat hij onderhand wel uitgespeeld zou zijn (een altaar in de Country Music Hall of Fame and Museum, 8 Grammy's, 15 Academy of Country Music Awards en 15 Country Music Association Awards) dan heb je het mis. Draai je volumeknop open en knal zijn cowboygebrul (White Horse), stevige blues (South Dakota) en rockgedreven westernmuziek (Crosswind) je oren in. Laat je verrassen door soul- en gospelinvloeden (It Takes A Woman) en ervaar het redneck zuiden van Amerika. Stapleton lijkt niet te kunnen missen: ook zijn vijfde album is weer steéngoed. (Sanne den Toom)



THEM DIRTY DIMES

Empty Pockets

Hulde, want de mannen van Them Dirty Dimes zijn terug met hun tweede langspeler. Na het sterke debuut In Gold We Trust (2021) is Empty Pockets de gedroomde opvolger. De Groninger (jeugd)vrienden Gijs de Groot en Johan Stolk nemen je op deze elfkoppige plaat uiteraard weer mee terug in de tijd, met onder meer de befaamde Seeger Sessions van Bruce Springsteen als inspiratiebron. Americana in optima forma. Kleine tip om direct overstag te gaan? Check Stack 'em Up even! (Jelle Teitsma)



LOL TOLHURST & BUDGIE & JACKNIFE LEE

Los Angeles (PIAS)

Over verrassende combinaties gesproken. Lol Tolhurst was de drummer van The Cure. Budgie deed hetzelfde bij Siouxsie And The Banshees, Jacknife Lee werkte als producer met iedereen tussen U2 en Taylor Swift. Het is dus geen verrassing dat dit album draait om percussie en drums en de bijbehorende industriële sound. Maar wel voorzien van een rijtje zeer prominente vocalisten. Eerste single Los Angeles, een fraaie aanklacht tegen de uitzichtloosheid van opgroeien in de getto's van L.A., wordt verrijkt door James Murphy van LCD Soundsystem. Het springerige We Got To Move is voorzien van vocalen door Isaac Brock van Modest Mouse. Het psychedelische Ghosted At Home kon natuurlijk alleen maar gezongen worden Primal Scream frontman Bobby Gillespie. Ook The Edge komt nog langs op gitaar, op een album dat draait om drums, maar nergens eenzijdig wordt. (Jurgen Vreugdenhil)



LA BELLE ÉPOQUE

Vol. 2 (V2)

Het recept is even simpel als briljant: zet een aantal Nederlandse muzikanten in een studio en laat ze er niet uitkomen voordat er iets moois is ontstaan. En dat is niet alleen gelukt: het is een majestueus mooi album geworden! Met dit keer medewerking van o.a. Blaudzun, Yorick van Norden, Anne Soldaat, Tim Knol, Judy Blank, Ruben Hein, Spike en Bertolf heb je de creme de la creme van de (alternatieve/indie)

Nederlandse muzieksce­ne te pakken – en Danny van Tiggele snapt dit. De man (o.a. bekend van Mister & Mississippi, Blaudzun) brengt ze samen en je hoort dat het spelplezier er vanaf druïpt. Waar Yorick van Norden en Anne Soldaat eerder al (twee delen) *Unsung Heroes* uitbrachten – in eenzelfde concept, doet Danny van Tiggele nu iets vergelijkbaars: hij zorgt voor een nieuwe parel in de geschiedenis van de Nederlandse muziek. Wanneer komt deel 3? (Jasper Koot)



WAYFARER 
American Gothic
(Sony)

Waar de meeste Black Metal en Gothic bands hun inspiratie uit het mystieke noorden halen, kijken de heren van Wayfarer vooral naar mythologie van het wilde westen, zo'n beetje rondom hun woonplaats Denver in Colorado. De outlaws die daar 150 jaar geleden rondzwierven bieden genoeg verhalen die ook een donker randje hebben. De kans dat ze net zo veel naar Johnny Cash als naar Slayer hebben geluisterd mag zeer groot geacht worden, getuige de western thema's waarmee nummers als *To Enter My House Justified* en *False Constellation* openen. De uitwerking is verder natuurlijk snoeihard, met veel aandacht voor de stomende drumbeats, waarbij ze ook nog sneller gitaar spelen dan hun schaduw. Zanger Shane McCarthy weet goed te doseren, variërend van relatief rustig tot grunten. Een bijzonder geluid binnen het genre, en dat is binnen de Death Metal zeker geen geringe prestatie. (Jurgen Vreugdenhil)



WILD NOTHING 
Hold
(Konkurrent)

In de vijf jaar tussen het sterke *Indigo* en dit nieuwe *Hold* werd Jack Tatum vader, had hij last van de bijbehorende slapeloze nachten, en vond hij ontspanning in dansbare muziek. Van Charli XCX tot de Chemical Brothers en van YMO tot Orbital. Die bagage nam hij mee naar de studio. Niet dat Tatum's project *Wild Nothing* nu opeens een dance album heeft gemaakt, verre van dat. Wel is er meer ruimte voor stevige bassen en drum. De daaruit voortvloeiende pop hooks geven de dromerige sound waar *Wild Nothing* om bekend staat meer houvast. Poppiër dan hier klonk Tatum nog niet eerder, maar tegelijkertijd borduurt *Hold*

sterk voort op het nostalgische, diep in de jaren tachtig gewortelde geluid van de vorige albums. Synthpop, chillwave en een laatste restje shoegaze, het zit er allemaal nog in. Resultaat is opnieuw een uiterst sterke plaat, die met elke draaibeurt meer verslavend begint te worden. (Marco van Ravenhorst)



JAMILA WOODS 
Water Made Us
(Konkurrent)

Dichter, filosoof en soulvolle songwriter Jamila Woods trakteert ons al twee albums op een diep begrip van universele gevoelens

zoals liefde, de zoektocht naar zelfredzaamheid en het leven van zwart persoon in Amerika. Omschreef ze op haar eerste plaat *HEAVN* een dag-tot-dag bestaan in Chicago, bestond haar tweede album *LEGACY! LEGACY!* uit liefdesbrieven aan haar grootste Afro-Amerikaanse helden, van James Baldwin tot Sun Ra. Die opgedane ervaring vertaalt ze op plaat *numero très*, *Water Made Us*, naar een nog persoonlijker album, die weg luistert als de cyclus der liefde – en uiteindelijk uitmondt in vooral een wijze les voor jezelf. Muzikaal put ze uit haar positie middenin het hedendaagse Chicago, waar ze als dichter, geleerde en muzikant eigenlijk wel een vinger in de pap heeft gehad in de carrières van een Saba en Smino tot de vrachtlading aan goeie jazz die nog altijd uit de stad komt. En dat is ook precies wat je kan verwachten qua sound: soul met vleugjes jazz, lichte elektronica en een hiphop touch. (Stef Mul)

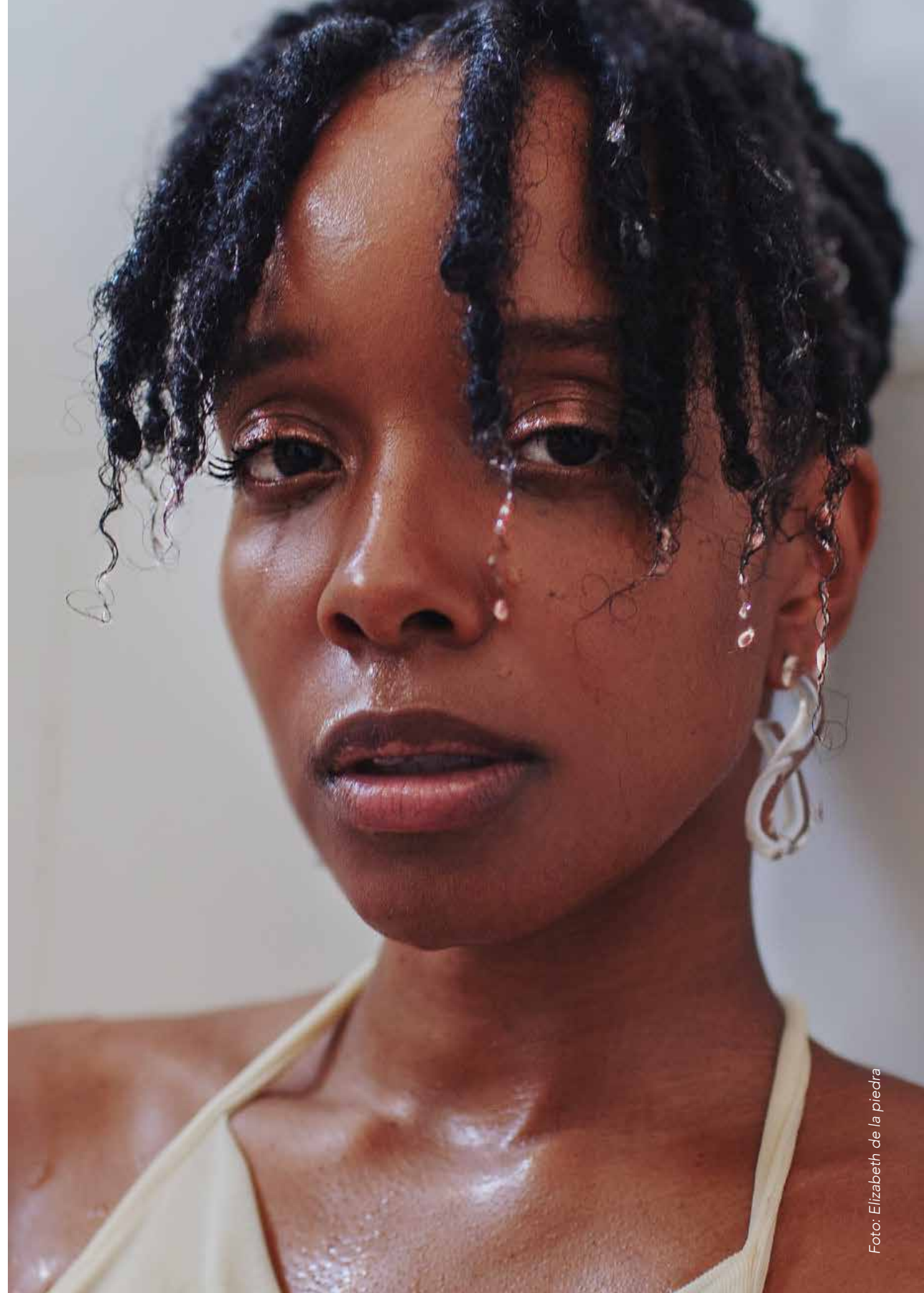


Foto: Elizabeth de la piedra



INTERVIEW JAMILA WOODS

door: Stef Mul

Een gevoelig gesprek met de eigenzinnige soulartiest Jamila Woods en haar take op liefde, het belangrijkste thema op haar nieuwe album Water Made Us...

Op de hoes van je eerste plaat zien we je badend in water en nu keert het element terug in zowel het artwork en titel. Wat betekent water voor je en hoe houdt het zich tot de thematiek van het album?

"Op de eerste albumhoes zie je me aan het wateroppervlak, en nu ben ik onderwater. Alsof ik dieper durf te duiken in de thema's die ik altijd

al heb behandeld. Water representeert voor mij bijvoorbeeld een gevoel van overgave aan anderen en het leven. Neem de albumhoes, waarvoor ik moest leren duiken en zo angsten heb moeten overwinnen om die foto te kunnen nemen. Ik leerde hoe je niet moet vechten en in paniek moet raken, maar je juist moet overgeven om rust

en zelfredzaamheid te creëren. Dat was ook belangrijk voor mijn muziek, waarin het leren loslaten van controledrang me bevrijdde van creatieve blokkades."

Als ik aandachtig luister naar je teksten, is liefde in alle soorten en maten de rode draad door het album. Zie je water dan ook als sterke metafoor voor liefde?

"Het ontdekken en ontwikkelen van liefde

gaat vaak gepaard met hele sterke emoties. Bijna gewelddadige emoties, als een vloedgolf. Leren houden van en samen zijn met iemand, zonder iemand te overspoelen met emoties, is lastig. Aan de andere uit ik sterke gevoelens niet altijd meteen, ondanks dat deze weldegelijk constant aanwezig zijn. Dus is liefde voor mij de vloedgolf tegenover het kabbelende beekje.

Dan nu de onmogelijke hamvraag: wat is liefde (voor jou)?

"Haha, er is altijd een vraag waarvan ik achteraf denk 'daar had ik me nou op voor moeten bereiden...'. Dit is er zo één. Maar ik vraag me dat denk ik voortdurend af. Zo heb ik laatst een paar lessen genomen over de oude Griekse geschriften en vormen van liefde, zoals Eros en hun vorm van een Goddelijke, alomtegenwoordige liefde in hun verhalen. Dat inspireerde me om te schrijven over hoe je liefde kan vinden in allerlei dingen en af te stappen van die haast obsessieve focus op liefde, altijd in een relatie tot de ander. Alsof je een gebrekkig leven leidt, als het aan een romantische relaties ontbreekt.

Er staan zowel opbeurende als melancholische songs op het album, ter illustratie van de ups & downs van een relatie – wat wil jij dat mensen meenemen uit het album als het gaat om liefde geven en krijgen?

Ik hoop dat mensen ontdekken hoe mijn album weg luistert als een soort cyclus van de liefde. Alle fases waar je in terecht komt, van een obsessief begin dat overvloedt in de alledaagsheid en gewenning van een lange relatie om uiteindelijk uit te monden in twijfels en verkeerde verwachtingen; hoe je uiteindelijk zelf de kracht moet vinden om weer boven water te komen. Ik hoop dan ook dat iedereen uiteindelijk ervan leert dat het belangrijk is om naar binnen te keren en vaste patronen te doorbreken. Om je niet meer af te vragen of jij wel goed genoeg bent voor de ander, maar wat je er zelf uit haalt. Dat zelfliefde en nieuwsgierigheid naar je eigen wensen de eerste stap is naar het hebben van sterke en gelijke relaties, zij het romantisch of vriendschappelijk.

Tot slot: wat luister jij als je hart gebroken is? En wat als je juist net vlinders in je buik hebt?

Het eerste wat in me opkomt is Imogen Heap, zowel voor harteer als verliefdheid, haha! En James Blake voor wat verdrietige momenten. Al hoor je gedurende zijn platen hem langzaam verliefd worden. En ik ben gek op 'dusties', of zo noemen we ze hier in Chicago. Oude soul ballads raken me altijd enorm.



On Top Of Blues tipt voor ons de beste albums in het rootsgenre. Zij maakt vier keer per jaar de Blueskrant en is iedere zondag te horen op Jinx Radio.



Blues Traveler – Traveler's Soul

Blues Traveler blijft magie van de blues kanaliseren met de release van 'Fool For You'. Bestaande uit John Popper (zang, mondharmonica), Chan Kinchla (gitaar), Tad Kinchla (bas), Ben Wilson (keyboards) en Brendan Hill (drums), introduceert Blues Traveler dit nieuwe muziekhoofdstuk met dit nieuwe album. Met de hitsingle Run-Around en het vierde album four brak Blues Traveler in 1994 definitief door. De groep speelde op Woodstock '94 en stond in het voorprogramma van The Rolling Stones. In de jaren die volgden bleef de band succesvolle albums en singles uitbrengen. Ook waren ze te zien in Roseanne, Saturday Night Live en de films Kingpin en Blues Brothers 2000. Op Traveler's Soul hoor je de ervaring, de routine, de blues, maar zeker niet op de automatische piloot. Een spannend album.



Sue Foley – Live in Austin Vol 1.

Gebaseerd op de inspiratie van haar vroege helden, levert Foley op deze nieuwe release een aantal keiharde bluesrock-nummers af, oprecht en spijkerhard. Dit is Sue op de top van haar kunnen. Een set diep rockende blues opgenomen in de legendarische nachtclub The Continental Club in Austin, Texas. Dit album bevat elf nummers, nummers die grotendeels afkomstig zijn uit Sue's uitgebreide catalogus van veertien albums, die helemaal teruggaan tot de Young Girl Blues uit 1992. De set heeft de directheid en opwindendheid van een live optreden, waarbij het extatische publiek reageert op de diepe Texas blues-energie van de band en diezelfde energie teruggeeft. Draai de volumeknop maar eens open!



Lazy Lester – All Over You (25th Anniversary)

In de jaren vijftig en zestig maakte Lazy Lester voor het fameuze Excello-label een aantal van de allerbeste bluesplaten ooit gemaakt. I'm A Lover Not A Fighter werd een klassieker. Hij was een briljante mondharmonicaspeler en een uitstekende zanger. Na wat omzwervingen verscheen in 1998 op het Antone's-label uit Austin, Texas het comeback-album 'All Over You' en dat bracht hem op 65-jarige leeftijd terug in de bluesranglijsten. Nu, 25 jaar later, is dit album opnieuw uitgebracht op het nieuw leven ingeblazen Antone's. 'All Over You' klinkt nog even levendig als het origineel, of het nu gaat om het opnieuw opgenomen I'm A Lover Not A Fighter of om de cover van zijn vriend Lightnin' Slim's Nothing But The Devil, dat als bonusnummer ook te horen is in een live-uitvoering. Swamp blues van de bovenste plank die, over plank gesproken, in elke vinylkast hoort te staan.



Lynch Mob – Babylon

Lynch Mob is tegenwoordig het belangrijkste voertuig van de voormalig Dokken gitarist George Lynch. Deze achtste studioalbum heeft een meer klassiek, Lynch-achtig gevoel dan het uitstekende 'The Brotherhood' uit 2017, met nieuwe zanger Gabriel Colon. Met veel van de duivels aanstekelijke anthems die vroege albums als "Wicked Sensation" en "Lynch Mob" zo gemakkelijk maakten, voelt "Babylon" zelden aan als het werk van een 69-jarige veteraan. In plaats daarvan hebben de mooiste momenten echte ouderwetse Lynch agressie, alsof Lynch zijn mojo uit de jaren 80 heeft herontdekt en terug is in iets dat de topvorm nadert. "Babylon" een zeer, maar dan ook zeer, overtuigende terugkeer van Lynch Mob.

De krenten uit de pop

Door: Erwin Zijleman

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.



Leah Rye – Symbiosis

De lat ligt in 2023 bijzonder hoog wanneer het gaat om vrouwelijke singer-songwriters van eigen bodem, maar met Leah Rye hebben we er een enorm talent bij. De Amsterdamse muzikante heeft met Symbiosis een bijzonder knap debuutalbum afgeleverd. Het is een album met een bijzonder rijk maar ook gevarieerd klinkend geluid, dat zowel elektronische als akoestische ingrediënten bevat. De songs van de Amsterdamse muzikante liggen bijzonder lekker in het gehoor, maar ondertussen gebeurt er van alles in de songs, die ook nog eens opvallen door de uitstekende zang van Leah Rye. Symbiosis is een fantastisch album met internationale allure. (Erwin Zijleman)



Mitch Rowland - Come June

De Amerikaanse muzikant Mitch Rowland was de afgelopen jaren vaak in de nabijheid van popster Harry Styles te vinden, maar ondertussen werkte hij ook aan zijn eerste soloalbum. Op Come June laat de muzikant uit Los Angeles horen dat hij veel te bieden heeft. Het solodebuut van Mitch Rowland staat vol met lekker lome en vooral folksy songs met zowel invloeden uit het verleden als het heden. Het zijn songs die zijn voorzien van smaakvol gitaarwerk en van de zachte maar zeer aangenaam klinkende stem van de Amerikaanse muzikant. Come June is een heerlijk nazomer album, maar het is ook een knap gemaakt en interessant klinkend album, met wat echo's van Elliott Smith als kers op de taart. (Erwin Zijleman)



Melenas – Ahora

Strakke drums, mooie gitaarloopjes, diepe bassen en prima zang en koortjes bepalen voor een deel het geluid van de Spaanse band Melenas, maar het zijn op Ahora vooral de impulsen van elektronica die de aandacht trekken. Een vleugje Kraftwerk voorziet het geluid van de Spaanse band van een zeer eigenzinnig tintje, maar het pakt fantastisch uit. Melenas was op haar vorige album al van jaartijstjesniveau, maar de band uit Pamplona doet er op Ahora nog een schepje bovenop. Ahora heeft alles dat Dias Raros in 2020 zo onweerstaanbaar maakte, maar klinkt nog wat eigenzinniger en nog wat overtuigender. De Spaanse rockmuziek floreert de afgelopen jaren, maar deze band steekt er flink bovenuit. (Erwin Zijleman)



Æo - Ao Mar

Æo is een band uit Brussel, maar de band klinkt alsof ze lange tijd aan een Braziliaans palmenstrand heeft vertoefd. De muziek van de Belgische band is zwoel met invloeden uit de Portugese en de Braziliaanse muziek, maar Ao Mar is ook een verrassend avontuurlijk album, dat zich niet laat vergelijken met andere albums van het moment. In muzikaal opzicht klinkt het heerlijk, maar ook de warme en emotievolle zang van Brenda Corijn tilt de muziek van Æo op tot grote hoogten. Het is absoluut even wennen aan de bijzondere klanken en songstructuren, maar als je eenmaal gewend bent aan het unieke geluid van Æo wordt Ao Mar alleen maar aangenamer en interessanter. (Erwin Zijleman)

dekrentenuitdepop.blogspot.com



**GE
SPOT**

Hele fijne nieuwe bandjes,
superleuke nummers
en meer moois...

De meeste bands zijn nu alleen
nog te beluisteren op de streaming-
diensten, maar hou ze in de gaten

Cocobolo

De Popronde biedt altijd een prettige setting om nieuw talent te ontdekken. Eén van de bands die mij tijdens afgelopen editie van dit rondreizende festival direct opviel was het Haarlemse Cocobolo. Dit kleurrijke trio was zelfs één van de allereerste boekingen die ik deed voor Noorderslag 2024. Het speelse gemak waarmee ze hun instrumentale songs ten gehore brengen is ongekend, waarmee ze mij ergens doen denken aan een Khruangbin of Hermanos Gutiérrez. De soundtrack van een nog niet uitgebrachte Tarantino-film wellicht, met behoorlijk wat psychedelische funk en surf-invloeden. Behoorlijk retro, maar laten we wel wezen... Vroeger was een boel toch best beter!



Comforter2

De Ziggo Dome zullen ze nog niet snel uitverkopen, maar desalniettemin kunnen we comforter2 al wel als supergroep typeren. Eéntje van het eigenzinnige soort, gevormd door producers Tammo Hesselink, Meetsysteem en M4ry. Live op het podium worden ze versterkt door leden van Global Charming en brengen ze een soort van organische groove. Denk aan de hoogtijdagen van Factory Records en de wazige raves uit de jaren '90, maar dan gecombineerd met steenkolen Engels en een gezonde punk-ethos. Inmiddels is het debuutalbum uit en wordt de band vooral in het buitenland al op handen gedragen.



Julia Sabaté

Jarenlang was ze de ene helft van het Zwolse pop-duo Micah & Julia, maar ná covid besloot ze toch haar eigen weg in te slaan. Julia Sabaté keerde terug naar haar Spaanse roots en besloot deze traditionele invloeden te combineren met modern songwriterschap en de nodige electronica. Misschien wel het Nederlandse antwoord op een Rosalía, al doe ik Julia Sabaté daarmee eigenlijk ook tekort. Live staat het in ieder geval als een huis en zou het mij niets verbazen dat 2024 hét jaar van haar doorbraak gaat worden. Het talent is er volop!

Adriaan Persons

Als programmeur van Noorderslag mag ik jaarlijks ontiegelijk veel nieuwe artiesten beluisteren. Daarbij zie je soms door de bomen het bos niet meer, totdat je uit het niets wordt gegrepen door een ongekend talent. Voor de komende editie van Noorderslag bleek Adriaan Persons zo'n artiest. Voorheen speelde deze jongeman toetsen bij pop-band Rondé, maar tegenwoordig gaat hij als solo-artiest door het leven. Persons schrijft bijzonder pakkende, Nederlandstalige popliedjes met een fijn gevoel voor ambacht en authenticiteit. Ergens in het verlengde van een Thijs Boontjes of als een volwassen versie van Flemming. Ik heb hoge verwachtingen van Adriaan Persons.





Includes cartridge, stylus, slipmat and various other accessories

PLX-500

VINYL REVOLUTION



HIGH-QUALITY TURNTABLE FOR MUSIC LOVERS

Crystal-clear, warm analogue sound

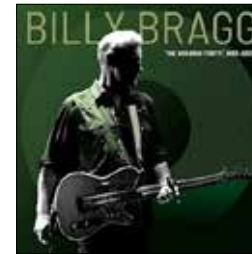
Line output for connecting directly to powered speakers

USB output enables easy analogue to MP3 conversion via rekordbox

Professional DJ features and layout

Available in black and white

REISSUES



BILLY BRAGG Roaring Forty | 1983 – 2023 (V2)

Een feestje is er om te vieren. Na veertig jaar in het vak van het schrijven en uit volle borst zingen van politiek- en maatschappijkritische liedjes, mag een dergelijk document als deze natuurlijk niet achterblijven. The Roaring Forty bevat ook toepasselijk veertig liedjes, samengesteld vanaf zijn debuut Life's A Riot tot zijn laatste album The Million Things. Een breed overzicht, waarin ook zijn fijngevoeligste liedjes aan bod komen, evenals liedjes van zijn samenwerking met Wilco. (Corné Ooijman)



J. COLE Cole World: The Sideline Story (Universal)

Er wordt vandaag de dag wel eens vergeten dat J. Cole ooit begon als Jay-Z protegé, in een tijd waar hiphop verkeerde in een identiteitscrisis. Moest hiphop serieus zijn en zich verzetten tegen de status quo, of moest het na 808s & Heartbreakde nieuwe popmuziek zijn? Cole World fungeert in die zin als historisch document. Waar in andere Cole albums een rode draad te vinden is, zowel in geluid als verhaal, is daar op zijn debuut geen spoor van. Zoals altijd is nagenoeg elke beat van Cole's eigen handen, maar zelfs dat is amper op het oor te herkennen. Cole World klinkt eigenlijk net als alle serieuze hiphop anno 2011: net iets te zelfgenoegzaam, een beetje als een puber die nog moet opgroeien. Eigenlijk is Cole World daarom stiekem best heel vet; een nabeschuiving van een tijd waarin hiphop nog argeloos was. Nu voor het eerst op vinyl. (Jay Frelink)



DEATH GRIPS Government Plates

Het is zeker niet hun meest geprezen plaat, maar in het geval van Death Grips zegt dat weinig. Met zo'n catalogus raken zelfs ijzersterke albums in de vergetelheid. Door een minimalistischer geluid schijnt het fantastische drumwerk van Zach Hill nog meer dan op andere

albums, en eigenlijk is hij alleen daarvoor al de moeite waard. En vergeet het gitaarspel van acteur Robert Pattinson op 'Birds' niet. Nu voor het eerst in Europa op vinyl.



DEVO 50 Years of De-Volution

Devo was een van de meest vernieuwende bands uit de New Wave van de late jaren '70. Ze ontleenden hun naam aan hun eigen filosofie van 'de-evolutie', het idee dat de samenleving eerder achteruitgaat dan vooruitgaat, combineerden duistere sociale satire en ongebruikelijke humor met zeer gestileerde beelden, en waren veelvuldig te zien op het toen net nieuwe MTV. Het 50-jarig bestaan wordt gevierd met dit uitgebreide carrière-overzicht. (Jay Frelink)



DIZZEE RASCAL Boy In Da Corner (20th Anniversary Edition)

Het is alweer twintig jaar geleden dat het debuutalbum van de toen pas 18-jarige Dizzee Rascal uitkwam. Eigenlijk was bij release meteen duidelijk dat Boy In Da Corner een belangrijk album was, een speerpunt. Het zou de prestigieuze Mercury Prize winnen, het werd als eerste Engelse rapalbum platina, én gold als de blauwdruk voor grime. Nog altijd klinkt het album rauw, van de straat. Deze jubileumeditie bevat maar liefst 12 bonusnummers. (Erik Damen)



FUTURE DS2

In een genre wat zich zo rap ontwikkelt als trap is het lastig om relevant te blijven. Er zijn maar weinig albums die de tand des tijds weten te doorstaan. DS2 is een van de weinige die dat wel is gelukt. In 2015 werd het gezien als een absoluut hoogtepunt, en aan dat perspectief hoeft niks verandert te worden. Met de ene banger na de andere klinkt DS2 in 2023 gewoon nog steeds vernieuwend. (Jay Frelink)



KEITH JARRETT Solo Concerts: Bremen/Lausanne

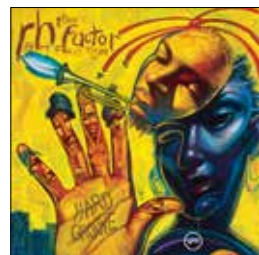
Dit album, bestaande uit twee solo piano recitals, verscheen oorspronkelijk in 1973, en maakte Keith Jarrett in één klap beroemd. Voor het eerst horen we hier het beproefde recept van de pianist, waarbij een eenvoudig patroon

zich door herhaling en subtiele variaties ontwikkelt tot een complex geheel en overgaat in een nieuw figuur. Ondanks de lengte, Lausanne duurt meer dan een uur, gaat de muziek nooit vervelen. Dit album blijft een van Jarretts allerbeste, wat deze mooie heruitgave meer dan rechtvaardigt. (Jos van den Berg)



R.E.M. Up

Up gaat niet door voor één van de betere albums van REM. De heruitgave vanwege de 25ste verjaardag is een mooie gelegenheid voor herwaardering. Het is de eerste plaat met veel inhuurkrachten, de inzet van veel elektronica maar zonder drummer Bill Berry, die het muzikantenbestaan zat was. Nummers als Lotus en Daysleeper behoren wel degelijk tot de mooiste stukken die REM heeft gemaakt en zanger Michael Stipe piekt veelvuldig op Up. Pak je kans, is het advies, nu met veel mooie extra's erbij. (Wim Koevoet)



THE RH FACTOR Hard Groove

Roy Hargrove bracht Hard Groove twintig jaar geleden uit, een neo-souljazz project vol funk, groove, freestyle rap en hip-hop. RH Factor

combineert een kernband van twee saxofonisten, drie toetsenisten, twee bassisten en drummers, en twee gitaristen (waaronder de legendarische sessiemuzikant Cornell Dupree) met het neusje van de zalm uit de soul en R&B van dat moment, waaronder D'Angelo, Erykah Badu, Meshell Ndegeocello, en twee hiphop-MC's: Common en Q-Tip. Deze mijlpaal in de carrière van de vijf jaar geleden overleden trompettist verschijnt voor deze gelegenheid als dubbel vinyl-album in de serie Verve By Request. Roy bracht met dit album een eerbetoon aan zijn jeugdliefde voor hiphop. Als een 21e-eeuwse Miles Davis sloeg Hargrove hiermee ook een hele nieuwe richting in en werkte hij intensief met zijn gasten samen, met als resultaat een van de meest funky maar ook muzikaal intieme jazzplaten van de afgelopen 25 jaar.



SALT 'N' PEPA Very Necessary

Het raptrio uit Queens (naast rappers Salt en Pepa was er DJ Spinderella) was de eerste vrouwelijke rapgroep die mainstream succes had met hits als Push It en Let's Talk About Sex. Op hun vierde album Very Necessary uit 1993 kwam alles perfect samen. Niet alleen de beste

nummers uit hun carrière zoals Shoop, Whatta Man met En Vogue, en het Grammy winnende None Of Your Business, ook hun activistische teksten over liefde, keuzevrijheid en vrouwelijkheid. (Erik Damen)



SOFT CELL Non-Stop Erotic Cabaret

Het Britse duo Soft Cell dook aan het begin van de jaren 80 op met haar aanstekelijke versie van de klassieker

Tainted Love. De single is te vinden op Non-Stop Erotic Cabaret, het debuut van Dave Ball en de destijds nog totaal onbekende Marc Almond. Het album is inmiddels uitgegroeid tot een 80s synthpop klassieker en verschijnt nu in een interessante luxe versie vol remixen, demo's, instrumentale versies en live opnamen. (Erwin Zijleman)



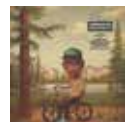
THE SHINS Chutes Too Narrow (20th Anniversary Edition)

Na zijn juichend ontvangen debuut Oh Inverted World uit 2001 ging voorman James Mercer er van uit dat het tweede album wel iets minder indruk zou maken. Niets bleek minder waar. Op Chutes Too Narrow, van wie we het 20 jarig jubileum vieren wist hij het indie-rock geluid van The Shins te verrijken met viool en steelgitaar (op Gone For Good). Geen extra's, behalve een zeer fraai die-cut hoes. (Jurgen Vreugdenhil)



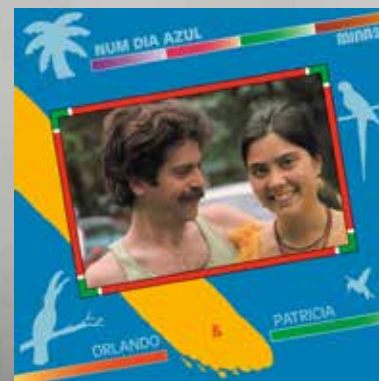
TRÖCKENER KECKS Met Hart en Ziel

In 1990 verscheen dit zesde album van de Tröckener Kecks. Van dit album werden 4 nummers op single uitgebracht, waarbij het titelnummer de grootste hit van de band bleek en de naam van de Kecks definitief gevestigd was. Eerder dit jaar verscheen het afscheidsalbum al op lp en nu is het de beurt aan dit pareltje uit de nederpopgeschiedenis. Gelimiteerd tot 500 stuks op paars vinyl. (Emiel Schuurman)



TYLER THE CREATOR Wolf

Tien jaar geleden verscheen Wolf, het tweede solo album (mixtape Bastard niet meegerekend) van Odd Future-oprichter Tyler, The Creator. Ondanks of misschien wel dankzij zijn gruwelijke stem en vuilbekkerij weet de originele rapper door te breken naar supersterrenstatus. Een aantal gastbijdragen op Wolf hebben die al; Pharrell, Erykah Badu en Dave Matthews. Ook maatje Frank Ocean is op twee nummers van de partij. Het vinyl was al een tijd niet meer verkrijgbaar, nu eindelijk een officiële repress op twee knalroze lp's in een gatefold hoes. (Erik Damen)



MINAS Num Dia Azul (Mr Bongo)

Brazilië, het land dat speelsheid en gefeest zodanig tot een kunst weet te verheven, dat ze zelfs voetbal van een esthetische schoonheid weten te voorzien. Tegelijkertijd ademen hun woorden en liederen melancholie en nostalgie, zodanig dat de niet te vertalen Braziliaanse term voor een immer aanwezig gevoel van intergeneratieel volksverdriet en -verlangen zelfs de vorm heeft gekregen van een nationale feestdag; Dia da Saudade. Het is een van die paradoxen, tekenend voor het gigantische land. Minas' Num Dia Azul, "op een blauwe dag", past hier perfect binnen. De hoes, met die felblauwe achtergrond, kleurrijke foto en de tropische flora en fauna, wekt onmiddellijk de positieve associaties op die we kennen van de oude beelden op Rio's Copacabana. Ook de snelle ritmes, de akoestische gitaarklanken, een sporadische fluitsolo en de fonetische refreinen doen denken aan de beste bossanova platen van weleer. Toch heeft ook dit duo (Minas zijn het koppel Patricia & Orlando) dat zesde zintuig voor harmonie en veranderingen van toonsoort, kenmerkend voor Brazilianen. Continu wordt elk stukje tropische fleurigheid besmeurd met plotselinge flarden melancholiek. Num Dia Azul was destijds een private press, waarvan ook nog eens honderden werden vernietigd in een huisbrand. De mythe van Minas was dus lange tijd bestemd voor een klein clubje collectors, maar komt nu gelukkig weer op grotere schaal beschikbaar. Onmisbaar voor eenieder die de Braziliaanse klanken van de jaren zestig tot en met 80 een warm hart toedraagt. (Stef Mul)



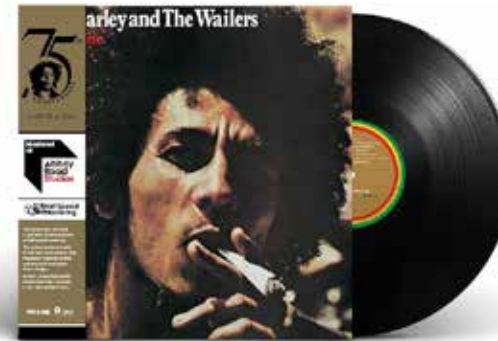
DESERT ISLAND DISC

PRINCE
Diamonds & Pearls
(Warner)
12LP+bluray , 4LP, 2LP, 7CD+bluray, 2CD

BOB MARLEY
Catch a Fire
(Universal)
4LP, 3CD



Iedereen die had verwacht dat er na de trieste dood van Prince stapels onbekende meesterwerken uit de kluisen van de Paisley Park Studios zouden komen, komt voornamelijk bedrogen uit, maar voor de liefhebbers van de muziek van Prince valt er desondanks genoeg te genieten. Dit keer is Diamonds & Pearls uit 1991 aan de beurt voor een reissue en het is wederom een hele mooie. Diamonds & Pearls kon in 1991 niet tippen aan de meesterwerken die Prince tijdens de jaren 80 maakte, maar het is, zeker achteraf gezien, een prima Prince album. Op het met zijn band The New Power Generation gemaakte Diamonds & Pearls flirt de muzikant uit Minneapolis afwisselend met funk, jazz, soul en glamrock, maar de meeste songs op het album passen in het hokje pure pop. Het album werd in 1991 gematigd enthousiast ontvangen, maar inmiddels klinkt Diamonds & Pearls een stuk interessanter, zeker nu het album is uitgebreid met heel veel interessante extra tracks. (Erwin Zijleman)



Van niet alle albums is altijd even duidelijk waarom ze eigenlijk een jubileumbehandeling krijgen. Voor Catch A Fire van Bob Marley And The Wailers zou het juist onbegrijpelijk zijn als de 50ste verjaardag van Catch A Fire niet zou worden gevierd. Want wat een plaat was dat. En is dat nog steeds. Het was de eerste die via een major, Island, tot ons kwam. En al direct vanaf het begin klinkt de enorme ontwikkeling door die Marley en de zijnen, onder wie Peter Tosh, hadden doorgemaakt sinds Soul Rebels uit 1970. Alleen al dat luisteraar lekker makende aanloopje voordat opener Concrete Jungle in een onweerstaanbaar reggaeritme schiet. Het jubileum wordt gevierd met interessante extra's, te weten concertopnamen en alternatieve versies. (Wim Koevoet)

CHARLIE PARKER, CHARLES MINGUS & DIZZY GILLESPIE
Hot House: The Complete Jazz At Massey Hall
(Concord Jazz/Universal)
3LP, 2CD

HERMAN VAN VEEN
In Vogelvlucht

Van Veens liedjes over het alledaagse leven hebben vaak een diepere laag. In 1965 maakte hij zijn theaterdebuut.

In 1968 verscheen zijn eerste en in 2021 zijn laatste studioalbum. Zijn liederen zijn vertaald in het Duits, Afrikaans, Frans en Engels. In Vogelvlucht kwam uit rond zijn 20-jarig jubileum. Deel 1 verscheen eind 1987 en deel 2 in 1991. Later zag een derde deel het levenslicht met liederen van onder andere het album Vallen of Springen uit 2017. Samen geven ze een mooi overzicht van zijn omvangrijke, unieke oeuvre. (Rosanne de Boer)

FRANK ZAPPA
Over-Nite Sensation

De uit 1973 stammende plaat van The Mothers Of Invention wordt opnieuw uitgebracht als dubbelaar, driedubbelaar met extra materiaal en als een fraaie vier cd's en blu-ray tellende box. Met een uitermate goede band en Tina Turner in het achtergrondkoor is Over-Nite Sensation niets minder dan een klassieker. De box vult deze plaat nog eens aan met materiaal uit de sessies, alternatieve takes en mixen maar ook twee liveconcerten. Een van het Hollywood Palladium-optreden op 23 maart en een uit Detroit zo'n drie weken later. Verder vinden we nog een Atmos-mix en de 1973 Quad-mix op de blu-ray. De driedubbele vinylversie telt op de derde plaat negen nummers uit het alternatieve en sessiedeel van de box. Voor Zappa-fans verplichte kost! (Hermen Dijkstra)



Beide namen behoren uiteraard tot de absolute tijdloze wereldtop van de jazz – en als je deze heren op een podium plaatst (lees: we hebben het over een opname van een live optreden in Massey Hall in Toronto Canada in 1953 met, naast deze jazzhelden Charles Mingus nog in de gelederen en met hen ook Bud Powell en Max Roach). Tuurlijk: het klinkt als 1953, maar dat is het ook! Draai dit album maar eens in een goeie donkere kroeg en tijdens een chic diner in een viersterren Michelin restaurant en je omzet zal verdubbelen. Of gewoon heerlijk op een zaterdagavond bij de open haard met een goeie wijn of een zorgeloze zondagochtend in de slaapkamer en je begrijpt wat carpe diem betekent. Verdubbel nog eens aan toe – wat is dit lekker! (Jasper Koot)

NIRVANA
In Utero (30th Anniversary Deluxe Edition)

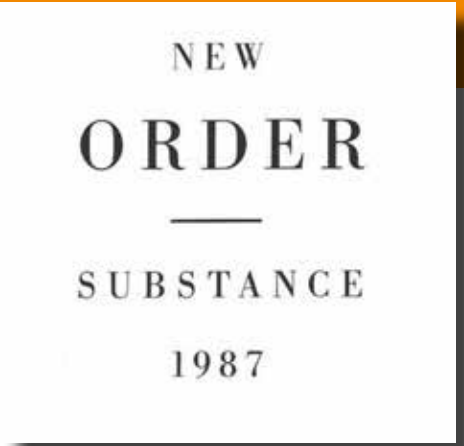
(Universal)
8LP, 2LP, 5CD, 2CD

Dit jaar is het 30 jaar geleden dat Nirvana's derde en laatste studioalbum In Utero verscheen. Deze gelegenheid wordt door de platenmaatschappij natuurlijk niet onopgemerkt voorbij gelaten. Bij het verschijnen in september 1993 kon de opvolger van het succesvolle Nevermind rekenen op de nodige kritiek. Enkele nummers werden opnieuw gemixt en op latere persingen werd het nummer Rape Me vervangen door Waife Me, speciaal voor de grote winkelketens Walmart en Kmart. Deze jubileumuitgave kent verschillende versies met op de 2cd live uitvoeringen van de nummers op het originele album kent naast 2 live covers van David Bowie en The Vaselines. De superdeluxe uitvoering heeft daarnaast nog meer moois te bieden: 5 b-kantjes en bonusnummers en 2 live concerten van de aansluitende tour (Los Angeles 1993 en Seattle 1994) verdeeld over meerdere cd's. In totaal krijg je bij deze uitvoering 72 nummers waarvan er 53 nog niet eerder verschenen. Hoewel het grote succes van Nevermind moeilijk te evenaren viel is In Utero een uitstekend album wat deze fraaie jubileumuitvoering meer dan de moeite waard maakt.

De live nummers zijn van een geweldig niveau en geven een fraaie en intense live beleving van de band. Het gebeurt nog weleens dat jubilea gevierd worden met makkelijk in elkaar gezette uitgaven. Gelukkig is aan deze reissue zorg en aandacht besteed. Zeer fraai! (Emiel Schuurman)



NEW ORDER
Substance
(Warner)
2LP, 4CD, 2CD



Eens in de zoveel tijd verschijnt een oude groep weer op de radar van een nieuwe generatie. Een bekend voorbeeld is natuurlijk ABBA, die nog altijd te pas en te onpas worden gedraaid, van juppenfestivals in het Westerpark tot de kleinste kroegjes. Verrassender is misschien Depeche Mode's Enjoy The Silence, die recentelijk een wederopstanding kende die tot in de donkerste technohollen te horen is. New Order past ook in dit rijtje. Het gaat zelfs zo ver dat ondergetekende tijdens het afgelopen Amsterdam Dance Event iemand tijdens een ordinaire tranceset erop betrapte Blue Monday tussendoor te mixen. Het doet mij altijd benieuwen wat New Order er zelf van vindt, maar dat de labels hier graag gebruik van maken door oude platen opnieuw aan de man te brengen, mag duidelijk zijn. In het geval van New Orders compilatiealbum Substance is dat ook niet overbodig. De originele dubbelcd wordt namelijk aangevuld met de out-takes, voorheen exclusief gereserveerd voor het oude cassettebandje. Aspirant dj's kunnen hun geluk niet op met de 12" versies en bonus cuts! (Stef Mul)



GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

EUROPE
Timecapsule 40th Anniversary Tour.
(15 oktober 2023, Tivoli Vredenburg, Utrecht)

Met jeugdhelden is het naarmate de jaren verstrijken maar afwachten hoe band of artiest de tand des tijds live doorstaat. Op zondag 15 oktober gaf Europe hier een luid en duidelijk antwoord op. Zonder enig spoor van slijtage knalde de band zich tijdens deze 40 jarige jubileumtour door een ruim 2,5 uur durende setlist, gevuld met talloze hits en een aantal zeer fraaie deep cuts uit het rijke oeuvre van deze zweedse rockgiganten. Carrie, Rock The Night, Superstitious, Cherokee, wie kent ze niet? Latere en wellicht minder bekende pareltjes als Last Look At Eden, Start From The Dark en Prisoners In Paradise werden moeiteloos in de setlist verweven. Afgesloten werd met wereldhit The Final Countdown. Een weergaloos concert waarmee de band aantoonde in deze vorm nog met gemak mee te kunnen. (Emiel Schuurman)



INTERVIEW DUFF McKAGAN

(Door Godfried Nevels).

Iedereen kent hem als lid van de legendarische rockband Guns N' Roses, maar Duff McKagan timmert de afgelopen jaren ook als soloartiest aardig aan de weg. Inmiddels is zijn derde soloalbum Lighthouse verschenen. Hoog tijd dus voor een gesprek met de bassist, die enthousiast vertelt over de achtergrond en het ontstaan van het nieuwe album. (Door Godfried Nevels).

De centrale thema's van Lighthouse zijn hoop, vergeving, op zoek gaan naar vrede en alles uit het leven halen. Waarom wilde je daar de nadruk op leggen?

"Ik ben opgegroeid in de tijd van de punkrock. Het sprak me aan dat The Clash en al die andere bands altijd de waarheid vertelden. Het was eenvoudig en waar, en net als de punkrockbands wilde ik dat ook doen. Dat was bij Guns eveneens het geval. De nummers voor Appetite hebben we voor onszelf geschreven. Als je naar die tijd kijkt, was het onmogelijk om die songs op de radio gedraaid te krijgen of dat we daarmee een groot publiek konden bereiken. Maar het verliep anders, omdat ik denk dat we zo eerlijk en waarheidsgetrouw waren dat het bij veel mensen een gevoelige snaar raakte. Flash forward naar Lighthouse: ik schrijf de waarheid en over wat ik voel. Ik probeer dingen te onthullen die ik door de jaren heen heb geleerd en die soms op het hier en nu van toepassing zijn. Zoals het nummer Forgiveness bijvoorbeeld, wat feitelijk gaat over de kloof die in Amerika is gecreëerd door het nieuws en door de politici. Weet je, ik reis constant door Amerika en ga bewust naar kleine steden. Zo was ik gisteren in een kleine stad in Arkansas en ging ik vorige week naar een kleine stad in Kentucky. Ik loop daar gewoon rond. Niemand weet wie ik ben. Ik bezoek koffietentjes, hang daar wat rond en kijk om me heen. Soms samen met mijn vrouw, soms alleen. In ben geïnteresseerd in dit land. En dat ben ik al jaren. Ik wil niet zeggen dat ik met autoriteit schrijf. Ik schrijf gewoon met de kennis die ik heb. We hebben zoveel elkaar gemeen, waar je ook bent. Of ik nu in Kuala Lumpur of Abu Dhabi of Engeland of Seattle speel: we hebben meer met elkaar gemeen dan wat ons scheidt. Ik denk dat ik dat iets meer wil benadrukken wanneer ik een nummer schrijf. In plaats van: we're fucked... Het nummer God on 10th Street gaat daarover. Just Another Shakedown

is meer punkrock en zegt dat we meer verstandig met deze fucking shit moeten omgaan"

Het album begint en eindigt met het nummer Lighthouse. Wat is de gedachte daarachter?

"Het nummer Lighthouse is een liefdeslied voor mijn vrouw. Maar het heeft een breder kader, waar ik graag over schrijf. Met twee verschillende thema's, wanneer dat mogelijk is. Het is een baken van hoop, van goedheid, waar we allemaal naar streven. En daarna volgt I Just Don't Know, een mijmering over wat de toekomst te bieden heeft. Dat was bedoeld als afsluiting van het album, totdat ik met Iggy [Pop] ging repeteren. Ik deed vijf shows met hem, en in die korte periode bood hij aan om een spoken word op Lighthouse te doen. Ik vond dat geweldig, want hij is de stem van God! Dus is het Iggy die een paar woorden zegt, waar we later muziek omheen hebben gezet en het als een ouderwetse reprise op het album hebben gezet. Het album zou in eerste instantie eindigen met I Just Don't Know. Maar het is altijd tof om een korte Iggy Pop fucking reprise te hebben. Daar zeg ik geen nee tegen."

Ik heb begrepen dat achter het nummer Longfeather een bijzonder verhaal zit. Kun je hier meer over vertellen?

"Jazeker. Toen ik dertig jaar geleden stopte met alcohol en ik mijn uiterste best deed om nuchter te blijven, kwam ik met enige mazzel in een vechtsport-dōjo terecht waar iemand me naartoe bracht. De sensei daar, Benny 'the Jet', had een blik in zijn ogen waar ik naar op zoek was. Het zag er rustig en zelfverzekerd uit, alsof hij het helemaal voor elkaar had. Ik ging wanhopig op zoek hoe ik die blik kon krijgen. Hoe komt het dat hij zo kalm is? Na een paar weken zei hij tegen me: 'Kijk elke ochtend in de spiegel en glimlach.' Ik dacht: 'Daar ga ik niet aan beginnen.' En toen zei hij: 'Vandaag

is een goede dag om te sterven.' Ik begreep daar helemaal niets van. Vechtsport gaat over verzoening voor alle shit die je hebt veroorzaakt. En wat ik begon te doen, was proberen om eerlijk te zijn tegenover mezelf. Dat was heel moeilijk, omdat dit betekent dat je al je fouten moest toegeven. En ik had daar veel van. Ik ging mensen bellen en mensen ontmoeten die ik tekort had gedaan, ik begon mijn huis schoon te maken, ik begon mezelf te reinigen... Totdat de dag aanbrak waar ik alles had afgehandeld, elk laatste telefoontje, alle rekeningen waren betaald, alles. Ik keek in de spiegel en kon glimlachen en mezelf in de ogen aankijken. En ik besefte: 'Vandaag is een goede dag...' Het is geen lugubere verlangen naar de dood. Het gaat erom hoe je je leven leidt en je probeert om zo eerlijk en zo streng mogelijk te zijn, om zelfonderzoek te doen en voor de anderen om je heen te zorgen. Dus als het vandaag is, dan is vandaag een goede dag, want ik heb het onderste uit de kan gehaald. Dat is het verhaal over Longfeather. Dit is waar het nummer over gaat, verweven in het verhaal over de verovering van het Westen. Zoals ik al eerder zei, werk ik graag met twee betekenissen. Het gaat in de kern over de blanke man die naar de Verenigde Staten komt. Maar eigenlijk gaat het over Crazy Horse en Long Feather, hoe ze hun leven leiden en hoe dat mij heeft beïnvloed om mijn leven op een diepgaande, geweldige manier te kunnen leven. Het is nogal ingewikkeld, maar voor mij betekent het alles."

*Is het nummer **Fallen Ones** jouw persoonlijk eerbetoon aan alle vrienden die je door de jaren heen hebt verloren?*

"Dat zit er zeker in. Weet je, ik ga regelmatig bergklimmen met Amerikaanse veteranen die een ledemaat hebben verloren. Ze klimmen met een beenprothese. Het zijn nog maar kinderen. En ze vertellen me allerlei verhalen over Afghanistan of waar dan ook. Het nummer is ook voor die jongens. En de fentanyl-shit die in Amerika plaatsvindt! Ik ben zelf uiteraard niet in Afghanistan geweest, maar heb de militairen gesproken en hen hun verwondingen gezien... Ik heb geprobeerd tegen hen te zeggen: 'We gaan door We kunnen het. Jij en ik.' Het nummer is dus een ode aan de underdog en een ode aan de gevallenen."

Hoe was het om voor het eerst een compleet nieuw album in je eigen studio op te nemen?

"Ik stuitte op deze plek op vier minuten van mijn woning in Seattle. Een oude opnamestudio waar niemand iets van afwist. De mannen van Pearl Jam niet, de mannen van Soundgarden niet..."



De sfeer daar was zo cool! Het stond te koop en de eigenaar wilde het alleen aan een muzikant verkopen. Niet aan een projectontwikkelaar die daar een flatgebouw zou neerzetten. En heb ik het gekocht. Het was net voor covid. Ik ging naar LA om te repeteren voor een Guns-tournee naar Zuid-Amerika. We speelde de eerste show op 10 maart en het was voorbij... Ik ging terug naar huis en dacht dat ik een paar weken de tijd zou hebben om wat dingen op te nemen. Twee weken werden twee maanden en werden twee jaar. Ik bleef maar schrijven en opnemen. Het was te gek."

Is het nieuwe album als geheel een boodschap van hoop die je aan je fans wil geven? Fans die worstelen met het leven of met donkere momenten worden geconfronteerd?

"In een perfecte wereld, ja. Dat kun je uit dit album halen. Ik heb zestig nummers opgenomen, en dit zijn niet noodzakelijkerwijs de beste tien. Dit zijn de tien nummers waarvan ik dacht dat ze een verhaal zouden vertellen dat begin met Lighthouse en eindigt met I Just Don't Know. Maar ik heb zoveel songmateriaal... Afgelopen mei heb ik This Is the Song uitgebracht. Het was die maand

'mental health awareness month' en This Is the Song is een nummer dat ik schreef toen ik een paniekaanval had. En het heeft me daadwerkelijk uit de paniekaanval gehaald. Dat zijn de nummers waarvan ik hoop dat mensen er hoop uit putten: je staat er niet alleen voor. Dat is wat ik heb geleerd. Maar ik probeer wel op een manier te schrijven die geloofwaardig is. En ik denk dat de manier waarop ik tegen dingen aankijk iets hoopvoller is dan de onzin die je op social media of op het nieuws ziet."

De Schermen

bij Kim Bloem, Head Promotor bij Mojo

Door: Jurgen Vreugdenhil

Tussen dat een artiest een idee krijgt en dat er een plaatje in de winkel ligt – of in dit geval, de artiest ergens in Nederland op een podium staat – gebeurt er heel wat. In de rubriek Achter De Schermen lichten we één deel van dat proces eruit. In deze aflevering spreken we Kim Bloem, Head Promotor bij Mojo.



Hoe ben je bij Mojo terecht gekomen?

Ik ben oorspronkelijk muziekdocent, maar omdat ik mezelf niet mijn hele leven voor de klas zag staan heb ik een studie kunst- en mediamanagement aan de HKU gedaan. Vanuit die studie ben ik 22 jaar geleden als stagiaire bij het North Sea Jazz festival – dat eigendom is van Mojo – terecht gekomen. Ik mocht blijven, ben niet meer weggegaan en hoop dit tot aan mijn pensioen te doen. Het is dus mijn eerste baan! In de programmacommissie van het North Sea Jazz festival zit ik nog steeds, maar in de

loop van de tijd ben ik ook artiesten in de pop, soul, hiphop en R&B gaan boeken. Ik kan niet zeggen dat ik alles leuk vind wat ik boek, maar mijn smaak heeft zich door de jaren heen ontwikkeld door alle muziek waar ik mee in aanraking ben gekomen, net zoals wanneer je in een platenzaak werkt. Ik ben altijd op zoek naar een bepaalde verrassing in de muziek. We werken met ongeveer 20 boekers bij Mojo, die ieder op een bepaalde manier hun eigen specialisatie en hun eigen netwerk hebben. De één doet meer metal, de ander meer country of reggae,

zodat een agent of manager die een bepaalde artiest in Nederland wil laten optreden weet met wie hij bij Mojo contact moet opnemen. We werken overigens niet met strikte scheidslijnen tussen genres; het is voor een deel persoonlijke interesse en voor een deel ervaring.

Hoe ziet je werk er concreet uit?

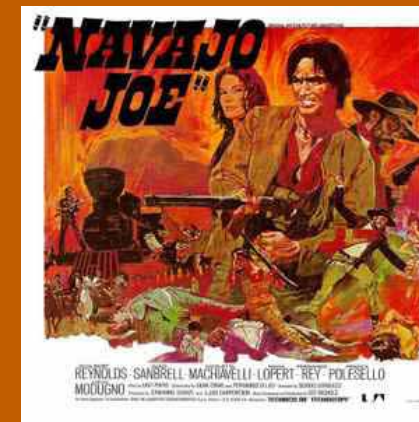
Overdag zit ik veel achter mijn computer om mails te versturen en te beantwoorden en heel erg veel te bellen. Als een agent contact opneemt dat een bepaalde artiest wil optreden, dan bedenkt een boeker in welke zaal dat moet zijn. Met de programmeurs van die zalen denken we gelijk ook na over bijvoorbeeld de prijzen van de kaarten en we onderhandelen over de gage van de artiest. Als we het eens zijn kondigen we het concert aan en gaan de kaarten in de verkoop. Voordat het zover is gaan er heel veel e-mails heen en weer; ik krijg er een kick van als het uiteindelijk lukt om het concert te plannen, als de kaartverkoop goed gaat en natuurlijk helemaal als ik op een avond inderdaad die artiest zie optreden. Overdag zit ik dus achter de computer, vergader ik wat af en 's avonds sta ik vaak in de zaal.

Wat zijn de allerleukste dingen die je in je werk hebt meegemaakt?

Dat zijn er heel veel! Ik vind het te gek om mee te werken aan de groei van een carrière. Zo werk ik al heel lang met artiesten als Norah Jones, John Legend en Jamie Cullum, artiesten waar ik vanaf het begin van hun carrière bij betrokken ben. Het echte hoogtepunt van mijn carrière is dat ik een show van Prince mocht promoten. Ik ben al sinds mijn 12e een enorme fan van hem, en in 2010 – hij had toen al een aantal jaar niet meer opgetreden – kwam de vraag of we binnen drie weken een concert in de Gelredome konden organiseren. Dat hebben we toen halsoverkop moeten regelen; dat is enorm spannend omdat het om een heel hoog risico gaat, maar die show was direct uitverkocht! Het is echt ongelooflijk als je met je idool mag werken; ik heb later nog een aantal concerten van Prince georganiseerd. Een ander hoogtepunt is het nachtconcert van Amy Winehouse in Paradiso; als je aan zo'n legendarisch concert hebt meegewerkt dan geeft dat echt een kick.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.



Leo Nichols – Navajo Joe (1967)

De eerste soundtrack in deze rubriek, en één die zelden nog gehoord wordt. Wel door Quentin Tarantino, die het titel thema gebruikte in de scene waarin The Bride Bill eindelijk omlegt, en nog wel met de five point palm exploding heart technique. Dat hij bij de soundtrack van Leo Nichols uitkwam is niet raar, want Leo Nichols is een, eenmalig gebruikt, pseudoniem van niemand minder dan Ennio Morricone, Il Maestro. Die kwam maar niet los van zijn Western imago, en besloot deze wat anoniemer uit te brengen. Maar wel met behulp van het I Cantori Moderni di Alessandrone, een vocaal gezelschap van Morricone's vriend Alessandro Alessandrone, gitarist in Morricone's orkest, en Ennio's vaste fluitser. Op Navajo Joe gaat deze combinatie onwaarschijnlijk tekeer. Met wilde gillen die door moeten gaan voor Native American's oorlogskreten en

elektrische gitaren met de meest dramatische echo-effecten sinds Duane Eddy. Over the top? Zeker, heerlijk! De film zelf, met Burt Reynolds als Navajo Joe (!), hing van de wellicht goede bedoelingen aan elkaar, maar flopte genadeloos, de soundtrack werd vergeten. Maar daarvoor hebt u Quentin Tarantino én uw rubriek Vergeten Meesterwerken.... (Jurgen Vreugdenhil)

BLUE NOTE CLASSIC VINYL SERIES

In de Classic Vinyl en Tone Poet Series verschijnen deze maand weer een paar niet te missen releases. Het gaat hier om kwalitatief hoogwaardige heruitgaven van hoogtepunten uit de rijke catalogus van het iconische jazzlabel Blue Note. (Jos van den Berg)

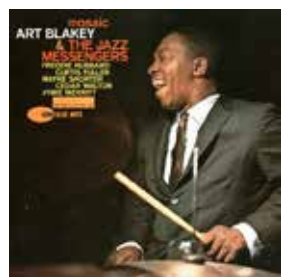


JACK WILSON was een inventief en begaafd pianist, die echter vooral als sessiemuzikant werkte. In 1967 bracht hij *Easterly Winds* uit, boordevol funky souljazz en hardbop, met trompettist Lee Morgan en saxofonist Jackie McLean. Een heruitgave meer dan waard.



Gitarist **KENNY BURRELL** is geen onbekende en maakte in 1957 *K.B. Blues*, zijn derde album voor Blue Note. Eveneens een niet te missen reissue in de Tone Poet Series, mede door de geweldige bijdragen van Horace Silver op piano en Hank Mobley op tenorsaxofoon.

Mosaic is een album dat met recht verschijnt in de Classic Vinyl serie. Het was de eerste opname van **ART BLAKEY & THE JAZZ MESSENGERS** als sextet, een setting die hij behield van 1961-1964. De frontlinie van die band bestond uit trompettist Freddie Hubbard, trombonist Curtis Fuller en tenorsaxofonist Wayne Shorter.



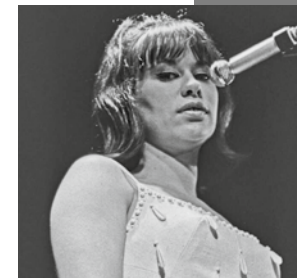
Tenorsaxofonist **HANK MOBLEY** had zijn sporen in 1963 al ruim verdiend, maar leverde met *No Room for Squares* een van zijn allerbeste albums af, samen met sterpelers als trompettisten Lee Morgan en Donald Byrd, en pianisten Herbie Hancock en Andrew Hill.

VERVE'S GREAT WOMEN OF SONG



Eén grote parade van de grootste zangeressen, dat is de Verve-serie Great Women of Song. Dat zijn de Lp's die het prestigieuze label Verve uitbrengt van lady-singers. Astrud Gilberto, Dinah Washington, Sarah Vaughan, Billie Holiday en Nina Simone zijn de grootheden die een plaatsje hebben gekregen in deze exquise eregalerij. Fraaie muziek, fraai vormgegeven in stemmige platencovers. Kortom, deze haast koffietafel-waardige serie elpees is een lust voor oor en oog. (Door Fons Delemarre)

ASTRUD GILBERTO (29 maart 1940 - 5 juni 2023) is altijd in meer of mindere mate *The Girl from Ipanema* gebleven. Toen ze het nummer spreek-zingend opnam was ze een onervaren zangeres, met een onderkoelde -en tegelijk warme- stem die in 1964 een megahit scoorde met haar Engelstalige versie van Antônio Carlos Jobim's *Garote de Ipanema*. De nummers op haar LP laten overduidelijk horen dat ze véél meer in haar mars had dan vertellen over het zwoel-sensuele meisje op het strand van Ipanema.



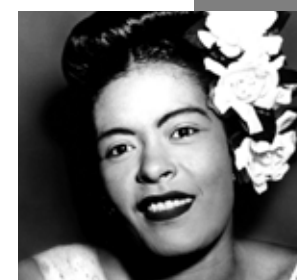
SARAH VAUGHAN (27 maart 1924 - 3 april 1990) begon met zingen, zoals zoveel Amerikaanse zangeressen, in een kerkkoor. Vanaf 1945 had ze succes als solozangeres. *Broken Hearted Melody* was in 1959 een grote hit voor haar, ondanks (of juist: dankzij) het feit dat veel 'echte' jazzliefhebbers het nummer veel te popachtig vonden. Hoe dan ook, Vaughan heeft een lenige stem, een creatieve manier van zingen en een enorm vocaal bereik.



DINAH WASHINGTON (29 augustus 1924 - 14 december 1963) was een Amerikaanse blues-, R&B- en jazzzangeres. In 1959 had ze een grote hit met *What a Difference a Day Makes*, waarmee ze ook een Grammy won. Ook toen (zie de reactie van 'kenners' op Sarah Vaughan's *Broken Hearted Melody*) vonden jazz- en bluescritici dat Washington haar ziel aan de muzikale duivel (lees: de commercie) verkocht had. In 1992 was *Mad About the Boy* (1961), in de slipstream van een Levi-commercial, wederom een hit...



Lover Man, *Solitude* en *As Time Goes By*: ze staan allemaal op BILLIE HOLIDAY's bijdrage aan de serie *Great Women of Song*. De titel van het slotnummer zegt meer dan duizend woorden: *Lady Sings The Blues*. Topstuk van **BILLIE HOLIDAY (7 april 1915 - 17 juli 1959)** is het beklemmende en aangrijpende *Strange Fruit*, een song over de lynchpartijen in het zuiden van de VS. Het werd haar grootste hit en kan nog steeds voor kippenvol zorgen...



NINA SIMONE, artiestennaam van Eunice Kathleen Waymon (**21 februari 1933 - 21 april 2003**) was een Amerikaanse singer-songwriter, pianiste, burgerrechtenactiviste en jazzzangeres. Zelf had ze een hekel aan het etiket jazz-zangeres. Ze putte net zoveel uit andere muzikale stromingen (klassieke muziek, blues, soul en rhythm and blues) Fraai zijn haar Engelse uitvoering van *Ne Me Quitte Pas* bekende (pop) nummers als *I Put A Spell On You* (*Screamin' Jay Hawkins*) en *Don't Let Me Be Misunderstood*.



BOEKEN



KOEN POOLMAN OOR Recensiebijbel (Argo Special Media)

Na het in 2021 verschenen jubileumboek Want More? Het Beste Van 50 Jaar OOR is het nu tijd voor een tweede lijvig boekwerk van het grootste en oudste muziekblad van Nederland: de OOR Recensiebijbel, een selectie van 666 recensies die de afgelopen 52 jaar in de OOR hebben gestaan. Het was ongetwijfeld een pittige klus voor de redactie om een keuze te maken uit de vele tienduizenden recensies die beschikbaar waren, maar het is ze uiteindelijk gelukt om tot een mooie selectie te komen. In een fraai vormgegeven bundel (op lp-formaat en met een gewicht van maar liefst vier kilo) komen de recensies voorbij die "ons leven kleurden", zoals op de boekomslag is te lezen. Het is inderdaad een reis door de tijd wanneer je door de pagina's bladert. Om te voorkomen dat je door het overweldigende aanbod het overzicht verliest, zijn de recensies geordend op genre waarin ze chronologisch voorbijkomen. Kleurrijk aangevuld met paginagrote illustraties van Typex, de huistekenaar van OOR. Zo presenteert de Recensiebijbel een mooi overzicht van popklassiekers en vergeten releases, maar laat het eveneens zien hoe de journalistiek op de redactie van OOR zich door de jaren heen heeft ontwikkeld. (Godfried Nevels)

KLASSIEK



METASTASIO

Zeker 300 componisten hebben gebruik gemaakt van de grote hoeveelheid teksten die de Italiaanse tekstdichter Pietro Metastasio (1698-1782) schreef. Het schrijftalent van Metastasio, die werd geboren als Pietro Trapassi, werd al vroeg ontdekt. In 1708 nam Gian Vincenzo Gravina hem onder zijn hoede en liet hem studeren. Toen hij 24 was, nam de grote prima donna Marianna Bulgarelli, die bekend stond als La Romanina, hem uit adoratie bij haar in huis inclusief zijn familie. Daar kwam hij met muziek in aanraking hetgeen zorgde dat zijn teksten zich goed leenden om op muziek te worden gezet. Veel van zijn stukken zijn door de beste componisten van zijn tijd op muziek gezet. In 1730 verhuisde Metastasio naar Wenen. Hij had een geheime, intieme relatie met gravin Althann en was op het hoogtepunt van zijn kunnen. Hij dichtte er o.a. La Clemenza di Tito, welke tekst zeker door

ook door Ottavio (in 1798) en Meyerbeer (1819). Vanaf het moment dat de gravin overleed in 1755, is weinig meer te zeggen over zijn leven. Zijn werk daarentegen werd tot ver na zijn dood nog veel op muziek gezet. (Peter Simmers)



PHILIPPE JAROUSKY Forgotten Arias

Forgotten arias is niet alleen een herleving van heerlijke, virtuoze aria's van (bijna) vergeten componisten uit de 18e eeuw. Het is ook een eerbetoon aan librettist Pietro Metastasio. Uit de stoffige archieven komen, door intensieve zoektochten, nog steeds pareltjes naar boven. Ook Jaroussky dook in het verleden en hervond zijn eerste passie. De zanger Jaroussky heeft eigenlijk geen krans; zijn kwaliteit staat als een huis en dat bewijst hij hier opnieuw. Hij laat horen hoe verschillende componisten omgingen met dezelfde tekst als basis. Hierbij wordt hij voortreffelijk begeleid door Le concert de la loge met Julien Chauvin. Met dit album richt Jaroussky niet alleen de schijnwerper op zichzelf maar ook op de ten onrechte in de vergetelheid geraakte muziek. (Peter Simmers)



MAGDALENA KOŽENÁ Folk Songs

Eclectisch bij elkaar gekozen repertoire voor sopraan Magdalena Kožená en de Czech Philharmonic onder leiding van sir Simon Rattle, met wie ze al enige tijd is getrouwd. Folklore is in de klassieke muziek al heel lang en vaak een inspiratie, de vier componisten gingen er dan ook op geheel eigen wijze mee om. Bartók bijvoorbeeld put uit een lange Centraal-Europese traditie, met zijn Vijf Hongaarse Volksliedjes. Ravel zoekt het in Griekenland voor zijn Cinq Mélodies Populaires Grecques. De Vijf Negerliederen van de Spaanse componist zijn juist weer geïnspireerd op Caraïbische klanken. Het mooiste zijn de 11 Folk Songs van Luciano Berio, geschreven voor – en met – zijn toenmalige echtgenote Cathy Berberian, waarmee we de hele wereld overgaan. (Enno de Witt)



OLA GJEILO Dreamweaver

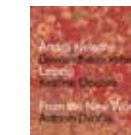
Meeslepende koormuziek die je naar de plekken in Noorwegen brengt waar de componist opgroeide. Het was alweer zes jaar geleden dat Gjeilo een album uitbracht met koormuziek. Speciaal voor dit album schreef hij twee meerdelige stukken: The road en Dreamweaver. Voor het laatste werk gebruikte hij teksten uit het Noorse middeleeuwse gedicht Draumkvedet. De klank is echter modern en ademt veelal een rustieke sfeer. The Choir of Royal Holloway zingt, begeleid door het Royal Philharmonic Orchestra met dirigent Rupert Gough, zuiver, soms dromerig en melancholiek dan weer krachtig en strijdvaardig, alsof Gjeilo mijmert over zijn jeugd. Daarnaast horen we Gjeilo zelf op de

piano en de sopraan Grace Davidson. Het zal me niet verbazen als koren een of meerdere nummers van dit album op hun agenda zetten. (Peter Simmers)



ICELAND SYMPHONY ORCHESTRA – Daniel Bjarnason JÓHANN JÓHANNSSON – A prayer to the dynamo

Twee suites, die de in 2018 op 48-jarige leeftijd overleden IJslandse componist Jóhann Jóhannsson zelf samenstelde uit soundtrack voor de gelijknamige films, worden glashelder gespeeld door het IJslands symfonieorkest. Natuurlijk helpt de fraaie akoestiek van het Harpa muziekgebouw in Reykjavik bij de vastlegging van Jóhannssons werken. Een derde suite is, geïnspireerd door de Elliðaár energiecentrale en de werken van de Amerikaanse geschiedkundige Henry Adams, de soundtrack van een onvoltooide film over de genoemde centrale. De sfeer op het album gaat van licht, lyrisch en onderhoudend (The Theory of Everything) via mysterieus, majestueus en onderzoekend (A Prayer to the Dynamo) naar dreigend en melancholiek (Sicario). (Peter Simmers)



GEWANDHAUSORCHESTER LEIPZIG - Andris Nelsons Bruckner: Symphonies Nos. 0-9; Wagner: Orchestral Music

Dirigent Andris Nelsons is met het Leipzig Gewandhausorchester sinds 2016 voor DGG bezig geweest alle symfonieën van Anton Bruckner op te nemen, aangevuld met orkestmuziek van Richard Wagner. Dat project krijgt nu een mooie strik met een Gesamtausgabe, ook op Deutsche Grammophon, van in totaal tien schijven, voor de schappelijke prijs van ruim vijf euro per schijf. Daaronder ook de niet eerder door Nelsons uitgebrachte nulde, aangevuld met de ouvertures van Rieni en Der fliegende Holländer. Een buitenkansje! De Oostenrijker Bruckner (1824-1896) en de Duitser Wagner (1813-1883) waren vrijwel tijdgenoten, maar bedienden zich van uiteenlopende genres om zich muzikaal te uiten, achtereenvolgens de symfonie (en de mis) en de opera. Bruckner was intussen idolaat van Wagner en dat hoor je, ondanks zijn eigen onnavolgbare stijl, die later wordt voortgezet door zijn tovenaarsleerling Mahler. Ook niet onbelangrijk is dat Bruckner niet helemaal goed bij zijn hoofd was en maar bleef slijpen, schaven en sleutelen. Vandaar weer verschillende versies, waaruit Nelsons een soms verrassende keuze doet. Zo kiest hij bij de eerste voor de Weense versie en bij de derde ook voor een latere, waar de concurrentie nou juist weer voor vroege versies gaat. Leuk voor de liefhebber, maar hoe dan ook is deze doos een niet te missen monument voor een compositorische grootheid. (Enno de Witt)

BINNENKORT BINNEN



17 november The National – Laugh Track
Cleo Sol – Heaven
Tirzah – TRIP9LOVE..???
Balthazar - Fever
Bob Dylan – Another Budokan 1978
Dolly Parton – Rockstar
A Tribe Called Quest – The Love Movement
Muse – Absolution XX
Deary. – Deary EP
Iron And Wine – Who Can See Forever (OST)

24 november (RSD Black Friday!) Devin Townsend – Infinity (25th Anniversary Edition)
Jett Rebel – Venus & Mars
Ghost Woman – Hindsight Is 50/50
Doe Maar – Lijf Aan Lijf
Turnstile – New Heart Designs
Linkin Park – Lost Demos
Willie Nelson – Shotgun Willie (50th Anniversary Deluxe Edition)
OST – Asteroid City
Fatboy Slim – You’ve Come A Long Way Baby
Limp Bizkit – Rock im Park 2001
Eric Dolphy – Iron Man
Tank And The Bangas - Floating

1 december Fucked Up - Litany
SIPHO. - Prayers and Paranoia
Vega Rally – This Moment EP
Shitkid – Rejected Fish
Omar Apollo – Live For Me
Czarface – Czartificial Intelligence
Lucinda Williams – Car Wheels On A Gravel Road
Various – Het Beste Uit De Kink 1500
Mogwai Rock Action
Peter Gabriel – I/O

8 december Fiona Apple – The Idler Wheel Is Wiser Than the Driver of the Screw...
Panda Bear & Sonic Boom – Reset in Dub
Alison Krauss & Union Station – Paper Airplane

15 december Supershy – Happy Music
Sticks – En Door
Disclosure - Alchemy





Foto: Jesse Jirola

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS



NO RISK DISC

LAUFEBY
Bewitched



GRAND CRU

BEIRUT
Hadsel



LUISTER TRIPS



PIP BLOM
Bobbie

EGYPTIAN BLUE
A Living Commodity



GLEN HANSARD
All That Was East Is
West Of Me Now



HIROMI & S.WONDER
Sonicwonderland



LARRY JUNE &
THE ALCHEMIST
Great Escape



ISRAEL NASH
Ozarker



POM
We Were Girls Together



SAMPHA
Lahai



TOGO ALL-STARS
Spirits



WIES
Alles Anders